

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo _____ **Datum** 23. 3. 2012

Skupina divadla DUS **Vaše jméno** Christina Papadopulosová

Demografické údaje o respondentovi

Věk _____ **Pohlaví** žena

Studium _____ **Povolání** _____

Poznámky

Přepis rozhovoru

A: Jak trávíš volný čas?

B: No, pokud se zrovna neučím do školy nebo nedělám nějaký jiný aktivity, tak chodím do výtvarky, hraju na bicí, trávím čas s přáteli.

A: Hraješ v nějaké kapele?

B: Zatím ne. Ještě nejsem v takovém stádiu, abych mohla hrát v kapele.

A: Do divadla chodíš?

B: Do divadla chodím dost často poslední dobou. Nejradši mám..teda nejvíc navštěvuju Buranteatr nebo Husu a nebo právě u Stolu divadlo.

A: A navštěvuješ je jenom v rámci školy nebo i jindy?

B: Aji samostatně, když vidím nějaký představení, který by mě mohlo zajímat, tak s přáteli se nějak dohodnu a zajdem na to.

A: Podle čeho se rozhoduješ, na jaké představení půjdeš?

B: Záleží většinou na tématu, na tom, jaký je to žánr nebo jaký má podtext třeba nebo o čem to je a tak.

A: A třeba podle názvu? Když vidíš, že to máte jako povinnou literaturu..

B: Taky, taky, ale spíš mě zajímá, o čem to je, jak to vyzní, aji recenze dost často čtu, ať mám nějakou zpětnou vazbu.

A: Recenze teda čteš před nebo po představení?

B: Většinou před. Když si nejsem jistá, na co jdu. Jestli mně to někdo doporučí, tak až po.

A: Chodíš teda nejčastěji s přáteli. I s někým jiným, třeba s rodiči?

B: S přáteli většinou.

A: Vzpomeneš si, kdys byla v DUS poprvé?

B: No, to bylo představení..to byla Něžná podle mě, od Dostojevského. Tak rok zpátky zhruba. Nějak tak.

A: Jak to na tebe zapůsobilo?

B: Konkrétně to představení velice intenzivně, takže aji to divadlo jako takový a ten prostor je mně jako hodně sympatickej a cítím se tam dobře, že to není velká scéna, je to takový komorní. Většinou tam potkám jako sympatický lidi aji..prostě cítím se tam dobře, takže to an mě působí dobře.

A:A nevadí ti třeba blízkost herců?

B: Ne, to mně vůbec nevadí, právě naopak, mám z toho ještě větší zážitek.

A: Jak často chodíš do DUS nebo chodíš tam nějak pravidelně?

B: U Stolu nechodím až tak pravidelně, doteď jsem tam zhlídla tři nebo čtyři představení. Takže..to je většinou spíš přes školu, u Stolu..eh..do DUS chodím většinou přes paní profesorku češtiny nebo na doporučení.

A: O tom, co se v DUS hraje se teda dozvídáš od učitelky?

B: Od učitelky nebo potom se to dozvím třeba na plakátech nebo se podívám na stránky, když se mi chce do divadla, tak zhlídnu, co se kde děje. Takže na stránkách taky dost často.

A: Máš nějakého oblíbeného herce nebo režiséra?

B: Ne, ne, zatím jsem nedošla tak daleho, abych..ne, zatím ne.

A: A z jiných divadel třeba?

B: Michala Isteníka z Buranteatru.

A: Bavíš se někdy s kamarády po představení o tom, co jste viděli?

B: Jo, většinou.. jo, bavíme se o tom a nějak si to konfrontujeme ty naše pocity, takže jo. Je to jakoby ještě aktuální to. Jestli nás to zasáhlo, jakože většinou u Stolu nás to zasáhne, tak se o tom potom ještě bavíme, no, protože každéj z toho má jiný pocity. Jednou jsem tam byla s našima, tak s těma jsme se celkem pohádali o tom, to jsem se moc nedorozumněli.

A: Na jakém to bylo představení?

B: To byl Šamhorodský proces. Tak ten na mě zapůsobil hodně intenzivně. Na ně taky, ale na ně spíš jako negativním způsobem, že se cítili hodně stísněně při tom představení, že to na ně

nepůsobilo moc dobře. A já jsem se právě snažila jako obhájit, že to tak mělo působit, protože to představení je jakoby pochmurný samo o sobě a že to podle mě byl jako účel, takže jsem to brala jako součást toho představení.

A: Doporučila bys třeba návštěvu DUS dalším přátelům?

B: Určitě.

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo 2

Datum: 20. dubna

Skupina divadla

DUS

Vaše jméno Petr Koláček

Demografické údaje o respondentovi

Věk

Pohlaví: Žena

Studium

Povolání:

Poznámky:

Přepis rozhovoru

Jak trávíš volný čas?

Plavání (závodně plave), hodně čtu a samozřejmě ráda chodím do divadla

To znamená, že chodíš často?

Řekla bych, že i jo, tak 2x, 3x za měsíc.

S kým pak chodíš?

Buď s přítelem, nebo s kamarádkami.

Máte nějakou stálou skupinku lidí, se kterými chodíte?

No jedna kamarádka studuje na Jamu, takže hlavně s ní a pak ještě s jednou. My sme taková trojka už od střední, takže toho spolu děláme hodně.

A kdo z vás rozhoduje, na co se půjde?

To je vždycky podle situace. Často se chodíváme koukat do Marty na kamoščíny spolužáky anebo prostě vyberem, podle toho jak máme čas. Nebo se necháme někým zlákat na dobrý divadlo a rozhodnem, že tam půjdem.

Chodíte po divadle probrat představení?

No jéje, to se musí. No spíš drbeme herce, ale někdy i vážně diskutujeme.

Na jak dlouho takové vážné diskuze bývají?

No pamatuju jednu, kdy jsme se o tom bavili (a dohadovali) skoro celý večer.

Vzpomeneš si, o co šlo?

Hamlet v Huse na provázku

Chodí hodně lidí z tvého okolí do divadla?

Nevím, naši třeba občas zajdou, ale ti spíš do Mahenky na nějakou komedii, nebo tak. No a jinak pár známých taky chodí, ale ne nějak moc.

Kdybys měla doporučit nějaké divadlo?

Hmm, těžký. Asi by záleželo komu, protože babičku bych nevzala tam kam kamaráda. Ale tak takový divadlo pro všechny je asi Husa.

A šla jsi někdy do divadla sama?

Jo, párkrát

Bylo to jiné než s někým?

No když nebudu brát nudu během přestávky, nebo ve foyer před tak ani ne.

A nevadilo ti, že jsi to neměla s kým rozebrat.

Když to teď říkáš, tak tohle mi docela vadilo. I takový ty reakce hned po představení. Zpětně jsem pak říkala, ať na to jdou.

Která divadla navštěvuješ?

Nejvíc asi Husu, ale i Hadivadlo, Městský s rodinou a byla jsem několikrát na Stagedu

Které z nich tě nejvíc zaujalo?

Těžko říct, ale asi Husa, i když Staged (myslí tím hlavně Buranteatr) je taky hodně zajímavý.

A čím si tvou přízeň získala právě Husa?

Asi tím že dávají Havla – toho mám ráda a taky jsou tady hrozně dobří a pěkní herci.

Když jsme u těch herců, máš nějakého oblíbeného?

No tak to určitě Ivana Trojana, Lišku a třeba ještě Duška, ale oblíbených je hodně.

A vybrat jednoho z brněnské divadelní scény?

Tak to asi Vyorálek

DUS

Pamatuješ si kdy jsi divadlo navštívila poprvé?

To už je dlouho, tak před dvěma roky

Kdo tě do něj přivedl?

No ta zmíněná kamarádka z Jamu protože tam dělal její tehdejší přítel.

Jako herec?

Ne, jako osvětlovač nebo tak něco

Pamatuješ jaký to byl kus?

Zapomenuté světlo

Líbilo se?

No, nejsem věřící, takže mě to zase tolik nezajímalo, ale musím uznat že ten hlavní hrdina na svůj věk fakt válel. I ten s tou bílou tváří byl dobrej. (Mazák a Lakomý)

A jinak v tobě inscenace moc nezanechala?

No jako některý otázky, který si sám klad nebo o nich jen tak přemýšlel byli fakt zajímavý, ale asi nejsem takovej filozof, aby mě to nějak víc zaujalo. Spíš sem z toho na konci byla taková rozpačitá.

Byla jsi i na jiné inscenaci v DUS?

Ještě na Máji a Oidipovi

A co říkáš na ně?

No Oidipus byl supr, ale možná to bylo i tím že příběh o Oidipovi mám rád i tak. A Máj byl takovej divnej, nic moc.

Zaujal tě některý z hereců v těchto dvou inscenacích?

Určitě. Třeba ten Oidipus byl skvělej (Bareš), znám ho i z televize.

A dál už nikdo?

No jako všichni byli dobří. Ale toho Oidipa jsem si zapamatovala

Bylo to tím jak hrál, nebo vypadal?

No tak všim. Dobře do té role seděl a hlavně mimiku měl dokonalou.

Je nějaký herec, či herečka, kterého bys ráda v DUS viděla?

No tak některý z těch jak jsem jmenovala, ale nejradši ani pana Trojana nebo Macháčka.

A šla bys na takové divadlo jen kvůli jednomu herci?

Kvůli třeba Trojanovi určitě.

A jak se ti celkově líbí v DUS?

Moc, je to vždycky zajímavější zážitek

Kdybys měla rozvést proč?

No dělají sice jakože klasiku, ale takovým experimentálním způsobem, který ale není tak prvoplánový jako třeba klasika v Městském. Je to takové víc oduševnělé.

Líbí se ti klasika na brněnských jevištích?

No, osobně mám ráda i novější kusy, ale klasika je klasika protože je prostě dobrá a dají se s ní dělat různé obměny a ten smysl zůstane stejný. A když se může hrát hra stará 3000 let a je pořád líbivá pro dnešního diváka, tak se mi to už z principu líbí. Třeba Král Oidipus nebo Hamlet.

V čem si myslíš, že je DUS jiný než ostatní divadla?

Tak asi tím, že se hraje ve sklepě, s málo herci a málo vlastně vším. Celé je to dost postavené na textu a na dobrých hereckých výkonech.

Máš v plánu chodit do DUS i nadále?

No určitě ráda přijdu, ale v Brně je toho tolik dobrého, že se někdy i těžko vybírá. A na takovou hlubokou přemýšlečnickou hru taky není vždycky nálada.

A víš už nějaké inscenaci, kterou chceš vidět?

Všichni co byli, tak si pochvalovali Macbetha, takže na toho bych chtěla určitě. Zaujala mě ještě inscenace Něžná od Dostojevského.

Doporučila bys DUS i svým přátelům či známým?

Určitě. Už jsem i doporučovala.

Je něco co ti na DUS vadí, nebo co bys změnila?

Možná to, že je celkem náročný sehnat lístky a že nějaké představení by mohlo být klidně pro dvakrát tolik lidí. Jinak mě divadlo, obsazení i repertoár vyhovuje.

Jaký myslíš, že má DUS přínos pro brněnskou divadelní scénu?

Experimentují s různými zaběhlými dramaty a snaží se je dělat po svém, přesto s citem

Jak se dovídáš o tom, co se v DUS, nebo celkově v divadle děje?

Většinou se koukám na Internet, někdy dokonce přečtu i nějakou zajímavou recenzi, ale to málo.

A v jakém deníku čteš recenze?

No bývají v MF Dnes, nebo na Idnesu někdy.

A takové online servery jako Nekultura, Rozrazil online a SaD, nenavštěvuješ?

Ani ne, jako vím že existují, ale to je na mě moc vědecký. Radši si přečtu co mě čeká a kdo tam ze známých hraje.

Mimo internetu, všímáš si divadelní propagace DUS?

No že by přímo DUS to ne, ale tak jako jinak jo. V MHD jsou dost vidět a tam si je asi přečte hodně lidí co stojí.

Líbí se ti výběr témat v DUS?

Všechno asi ne, přijde mi to hrozně těžký. Nejsou to divadla na každý den. Vždycky je to sice zážitek, ale je to vždycky dost takový hluboký, a to je na divadle určitě dobře, ale ne pořád.

Takže osobně ráda spíš divadla a žánry střídáš?

Přesně tak. Mám ráda pestrost a kdybych měla každý den úplně jiné divadla tak jsem spokojená.

Myslíš že DUS by mělo uvádět i nějaké konverzační komedie, popřípadě muzikály?

Ne, to zase ne. DUS je skvělý právě tím že tyhle věci nedělá. Na to máme v Brně jiný.

Takže DUS a muzikál ti k sobě neladí?

Asi ne. To by musel být úplně jiný muzikál než se dělají, aby to v té sklepní atmosféře dobře vyznělo.

A jsou nějaká témata, která bys v DUS i uvítala?

No, osobně mám ráda politické a menšinové kulturní věci, protože přítel je Chorvat a máme k tomu blízko. Něco třeba s multikulturním rozměrem. Nebo něco o menšinách v Brně a jejich životě.

Myslíš si, že DUS naplňuje svou pozici jako experimentální divadlo?

Řekla bych že jo, nejsou tam až takový úlety jako třeba někdy v Huse, ale o to je to divácky přístupnější. A to se mi líbí.

Myslíš, že Husa je až moc experimentální?

No někdy rozhodně jo, asi nejvíc nás dostává režie pana Morávka. Je to sice hezký, ale každý pochopí jenom část a ten celek je takovej rozbředlej. Přílišné experimentování podle mě taky není dobrý.

Chodíš na některé z dalších mimodivadelních akcí, které pořádá DUS?

No byla jsem na té výstavě obrazů v rámci festivalu Youth 4 You, protože tam účinkovali známí, ale jinak jsem tam na ničem nebyla.

A jaký to má důvod?

Nevím, asi sem to ani nevěděla. Třeba na facebooku, by se to mohlo dávat.

Myslíš si tedy, že propagace DUS by šla zlepšit?

No třeba na tom facebooku určitě. A kdyby byli třeba i nějaký zajímavý akce k tomu. Třeba jak má Husa po představení koncert meteorů.

A na závěr, když zhodnotíš všechny své zkušenosti s DUS, kolik procent hodnocení bys jim dala?

Tak 75%, je co zlepšovat:)

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo

Datum: 3.5.2011

Skupina divadla: Divadlo U stolu

Vaše jméno: Tereza Pokorná

Demografické údaje o respondentovi

Věk:

Pohlaví: muž

Studium:

Povolání:

Poznámky

Přepis rozhovoru:

Tereza: Tak já Tě tady vítám, Vráťo. My jsme si potykali, že? Já Ti děkuji, že jsi mi tímto způsobem pomohl a začneme něčím obecnějším. Co považuješ všechno za kultur, co je pro tebe kulturní? Jestli to není moc těžká otázka na začátek?

Vratislav: To je úplně jednoduchá otázka, ale je na ní dlouhá odpověď. No podle mě kultura je všechno. Všechno od mezilidských vztahů až po...všechno, co není příroda, je kultura.

Tereza: Dobře. Tak jinak. Co z toho upřednostňuješ? Co děláš ve svém volném čase nejradši?

Vratislav: Nejradši čtu knihy, chodím do divadla, na koncerty, sportuju...

Tereza: A dalo by se říct, že něco z toho máš nejradši nebo všechno je to podle nálady?

Vratislav: Jo..

Tereza: Podle nálady...dobře..no a když už jsme teda u těch divadel a je to divadelní výzkum, tak která divadla navštěvuješ?

Vratislav: Husa na provázku, Hadivadlo, Redutu, Divadlo U stolu, Martu a pak sporadicky některá pražská divadla – národní, Komedii a to divadlo, kde hraje Trojan..jak se jmenuje?

Tereza: No..to nevím..V dlouhé?

Vratislav: Ne. V dlouhém jsem taky byl jednou...no sakra, já si nevzpomenu, to je jedno.

Tereza: Dobře. A máš nějaké nejoblíbenější?

Vratislav: Provázek.

Tereza: Provázek? A proč?

Vratislav: Protože ho považuju za nejprogressivnější.

Tereza: Hm, takže dá se říct, že programově je ti nejbliž?

Vratislav: Dramaturgicky.

Tereza: No a co takhle Divadlo U stolu? Jaký na ně máš názor?

Vratislav: To zas považuju za jedno z nejkonzervativnějších divadel, která v Brně existují.

Tereza: Co se týče jeho repertoáru nebo vedení...?

Vratislav: ..i zpracování látky.

Tereza: Hm, dobře. No ještě než více zabředneme do Divadla U stolu, tak bych se tě ještě ráda zeptala...no..na to jsem se tě vlastně už zeptala, takže přejdeme k Divadlu U stolu. Kdy jsi začal Divadlo U stolu navštěvovat? Vzpomeneš si? Aspoň rok?

Vratislav: Ty jo..no..2003/2004.

Tereza: 2003/2004? To mně bylo třináct až čtrnáct..(pokus o vtip..smích).

To je dávno...no a co tě na něm upoutalo nebo takhle kolikrát jsi v něm byl? Třikrát, čtyřikrát?

Vratislav: Sedmkrát, osmkrát.

Tereza: Takže dalo by se říct jednou za rok.

Vratislav: (přítakání)

Tereza: A proč to pořád tedy udržuješ? Že jo tak jednou za rok do divadla...z nostalgie nebo tě osloví nějaký ten titul?

Vratislav: Ne....titul ano...taky mě zajímá, co se tam děje, jakej to má vývoj, co se tam změnilo od té doby, co jsem tam byl naposledy a nejvíc mě teda láká..pravděpodobně jdu za hereckým obsazením.

Tereza: Takže znáš ty herce?

Vratislav: No tak oni nemaj svůj soubor ne ale?

Tereza: No ale znáš je třeba z jiných divadel, ne? Třeba z městskýho, ale tam teda jsi říkal, že tam nechodíš..

Vratislav: no i z provázku..ted'ka tam hrála i Petra Bučková z Hativadla v tý nový premiéře..

Tereza: Dobře, takže dá se říct, že většinou kvůli hereckému obsazení než kvůli titulu?

Vratislav: Jo. Určitě.

Tereza: Dobře. Pamatuješ si svoje první představení, které jsi tam viděl?

Vratislav: To bych musel mít nějakou nabídku, já si nevzpomenu, bylo to něco z Antiky nebo tak..

Tereza: Aha, tak to ti asi ted' neřeknu..

Vratislav: No, já taky nevím.

Tereza: To nevádí, takže si z toho ani nic nepamatuješ?

Vratislav: Ne. Tak je to osm let.

Tereza: No jasně, ale tak vzpomeneš si na nějaká jiná představení, která tě nějak oslovila, o kterých bys mohl něco říct?

Vratislav: No s tím oslovením je to složitý, protože já opravdu vlastně..když si člověk představí tradiční pojetí divadla, což si může každý představit cokoli, tak mám pocit, že právě tuto tezi nejlépe naplňují oni. To znamená, když tam jde člověk na Hrabala, tak oni toho Hrabala udělaj tak hrabalovsky až to vlastně ztrácí jakejkoli moment překvapení, což chápu na jednu stranu, na druhou stranu evidentně to má svý obecnstvo, ale na druhou stranu já to považuju spíš jako za..za jejich nevýhodu než výhodu. Takže například...

Tereza: ...že to dělají tak doslova, že..

Vratislav:..dělají to tak tradičně a tak jako..

Tereza:..že už to ani neosloví..

Vratislav: ..mě to prostě neosloví...ted'ka jak jsem byl na Příliš hlučné samotě s Kolaříkem v hlavní roli, tak podle mě je to dobře udělaný, ale v žádném případě bych neřek, že je to udělaný výborně a v žádném případě bych neřek, že je to udělaný nějakým novým způsobem nebo nějakým ..není tam prostě vypíchnutý nic, co by mě překvapilo. Jsou tam standardně dobrý herecký výkony, je to jako pěkně poskládaný, pěkně zrežirovaný, ale bez momentu překvapení.

Tereza: Takže si myslíš, že je to spíš vina režie, protože ti..

Vratislav: Ne. Já bych neřek, že je to vina režie, já myslím, že takto je to divadlo prostě koncipovaný.

Tereza: Na tom to stojí.

Vratislav: Na tom to stojí. To je prostě jejich jakoby filozofie.

Tereza: Dobře...ty mně úplně bereš otázky z úst, to je strašný...(smích)...tak..ted' se zeptám..možná trošku kliše otázka, ale v čem si myslíš, že je Divadlo U stolu jiné než ostatní divadla kromě toho ..

Vratislav: ..ve všem, co jsem říkal..

Tereza:..no ale ještě třeba co se týče prostoru. Jak to na tebe působí třeba..já nevím, kolik se tam vejde lidí..padesát?

Vratislav: Jakože je to intimní prostor?

Tereza:No, no, no..jako je ti to spíš nepříjemný nebo si myslíš, že je to výhoda pro ta představení?

Vratislav: ..ne, ne, to v žádném případě(reakce na nepříjemný pocit). Tak všechno, at' už režie, osvětlení nebo prostor může být výhodou, pakliže to osloví, ale může se to ukázat i nevýhodou..to zas bych si nedovolil zevšeobecnit, prostě v tom prostoru kdyby udělal někdo nějakou ohromující věc, která překvapí a naprosto zasáhne diváka třeba jenom svoji intimitou...můžou to hrát bez kulis, ale zrovna taky to, že tam bude burácivý představení navzdory tomu prostoru, to taky může toho diváka zasáhnout, takže já si nemyslím, že prostor sám může nějakým způsobem determinovat to, jak se tam člověk cítí, zkrátka záleží na tom, jak si s tím poradí ten režisér a ten soubor. Já si dovedu představit, že v tom prostoru zažiju nevídanou záležitost a zrovna tak, že se tam budu hodinu a půl nudit.

Tereza: No jako já se ptám z toho důvodu, že mně se stalo, že jsem seděla na Šamhorodském procesu v nějaké druhé řadě a jak tam prostě byly ty chvíle ticha, tak mně to bylo až nepříjemný. Jakože tam kdyby spadl špendlík, tak je to slyšet, proto jsem se ptala, jak to na tebe působí. No a je něco, co ti na Divadle U stolu vyloženě vadí?

Vratislav: Ne.

Tereza: ..že třeba kvůli tomu tam chodíš jednou za rok?

Vratislav: Já k tomu takhle nepřistupuju. Já nepřistupuju k umění nebo ke kultuře tak, že mi něco vadí. Buď to mě to osloví a nějakým způsobem zasáhne, tak pak o tom přemýšlím a reflektuju a pak mě to nezasáhne, je mi to lhostejný a druhý den na to zapomenu. To se týká filmu, hudby, divadla, knih. Když je představení dobrý, tak o něm přemýšlím a zajdu si na něj třeba podruhé, potřetí..popatnáctý (to samé s knížkou) a..nebo mě nezasáhne a těším se na nějaký další zážitek, u kterého se to změní no..ale určitě nemůžu říct, že by mně něco vadilo.

Tereza: No dobře, ale tady je teda teď rozpor, že jsi vlastně na začátku řekl, že tě v podstatě Divadlo U stolu nijak moc neoslovuje, ale kdyby tě to teda nějak neoslovilo, tak tam přece jednou za čas nejdeš? Nebo to tam chodíš ze zvědavosti?

Vratislav: Ne, tak to já zas dávám šanci každému..(smích)

Tereza: že třeba tě to překvapí..

Vratislav: ..ne, ale tak žádný představení mě tam neoslovilo natolik, abych si na něj zašel podruhé, což je velkej rozdíl oproti Provázku, Hadivadlu, kde jsem některá představení viděl víckrát a na Provázku třeba i dvacekrát.

Tereza: Takže si myslíš, že ta jejich představení nemají žádný větší smysl?

Vratislav: To určitě mají..nepochybně mají, ale pravděpodobně jsou pro diváka konzervativnějšího, kterej má jiný očekávání od toho představení než já. Což ale neznamená, že to divadlo je špatný, je prostě akorát..rozumíš, když třeba tobě bude sedět discohudba a mně jazz, tak v obojím najdeš míň a víc kvalitní věci a obojí má svoje opodstatnění a má svoje místo akorát prostě mně sedí něc jinýho než tobě.. (pozn.vyptávajícího – discohudba byl příklad...mně se nelíbí!!! :-D). To je vlastně v pořádku. Všechno je v pořádku.

Tereza: Dobře, chápu.

Vratislav: To, že existuje Divadlo U stolu je v pořádku. Já jsem dlouhý léta četl deník, kam psal Josef Mlejnek, brněnskej publicista, kterej napsal několik desítek recenzí na Dus a ten samozřejmě z toho byl vždycky nadšenej, ale byl to už postarší pán, kterej čekal od divadla pravděpodobně zpracování látky jiný než já. Věřím tomu, že Josef Mlejnek by nepochválil Vladimíra Morávka za nic. Pochválí spíš Dus.

Tereza: S kým do Dus chodíš?

Vratislav: Ty jo..naposledy jsem tam byl s kamarádkou...já chodím s kamarádkama do divadla.(smích)

Tereza: S kamarádkama? Balíš ženy v divadle?

Vratislav: Ne, to ne..

Tereza: To vystřihnem...(smích)

Tereza: Dobře, takže s rodinou...nenapadlo tě, že bys tam pozval tatínka nebo maminku?

Vratislav: Ne, to já bych nešetřil takhle své rodiče. Mí rodiče byli vždycky na Provázku. I když jednou jsme byli s tátou dole, ale byl to Provázek, Zahradní slavnost. A musím teda říct, že jednou jsem tam byl s kamarádkama, který přijely na Perverzi v Čechách, přijely už v pátek, tak jsme šli do Dus na premiéru, kde hrál zesnulý pan Lakomý a bylo to úplně otřesný.

Tereza: Chodíš do divadla někdy i sám?

Vratislav: Jasně.

Tereza: A co tě k tomu vede?

Vratislav: Protože má divadlo rád. Láska k divadlu, mám – li být patetický.

Tereza: Takže nemáš potřebu si o tom po představení s někým promluvit?

Vratislav: Mám, mám.

Tereza: Takže chodíš po představení někam do divadelního baru, abys to s někým probral?

Co když nikoho nepotkáš, kdo na tom představení byl?

Vratislav: Tak příště. Nikdy to nevzdávám, nikdy neskládám zbraně.

Tereza: Máš hodně přátel...

Vratislav: Mám..

Tereza: ...kteří do Dus chodí?

Vratislav: Do Dus?

Tereza: No právě..

Vratislav: No řekl bych, že jich není moc.

Tereza: ..ale nějací jsou?

Vratislav: ..no dejme tomu.

Tereza: ..a ti tam chodí jak často?

Vratislav: ..sporadicky, sporadicky..Já si myslím, že tohle divadlo má opravdu specifický publikum a že je to poměrně dost sevřený společenství lidí a řekl bych, že je to typický brněnský divadlo, do kterého lidé chodí sporadicky. Že když je napadne, že by o víkendu šli do divadla, tak na Dus se dívají jako na poslední. Podívají se nejdřív, co se hraje na Provázku, v Hadivadle, v Městském a možná někdy někoho napadne, že existuje ještě Dus a dokonce si myslím, že spousta lidí ani neví, že to divadlo existuje. Z těch, kteří do divadla nechodí dejme tomu tak často jako třeba já.

Tereza: No ale to je zajímavý, že ty výsledky našeho výzkumu, co jsme zatím měly, mluví tak, že průměrný publikum, co chodí do Dus, není vůbec starší generace, jak jsme si mysleli. Je možný, že tomu hodně nahrávají ty zájezdy těch škol..ale spíš je to v tom středu než, že by to bylo starší publikum.

Vratislav: Ale to je prostě ono..podle mě je to úplně logický, proto se tam dělají ty zájezdy školní, protože zpracování toho divadlo je přesně takový, jak ...úplně to vidím, takhle má vypadat standardní divadlo. Tak děti moje, gymnazisti, studenti druhého ročníku, toto je divadlo! To je přesně ono. Já úplně vím, proč tam ty školy jezděj, mně je to úplně jasný. A jezděj tam přesně kvůli tomu, protože je to pojatý tradičním způsobem.

Tereza: Jo, to je pravda no.

Vratislav: Tam když jdeš na antiku, tak je to prostě antický všechno..

Tereza: a ne nějaká montáž, že..hm..no a doporučuješ svým přátelům Dus nebo tě to ani nenapadne?

Vratislav: To mě napadne, ale..

Tereza: No ale, že bys třeba řekl, hele jdi na Šamhorodský proces..

Vratislav: ..ten jsem teda zrovna bohužel neviděl.

Tereza: No a to je opravdu chyba, protože já jsem to viděla a bylo to fakt výborný. Nebo mně se to hrozně líbilo, bylo to silný.

Vratislav: Jenomže ty jsi studentka divadelní vědy, ty máš k tomu představení jinej přístup než já.

Tereza: No ale to není pravda, protože přece ty emoce, co jsem u toho prožívala, nejsou založený na tom, že jsem studentka divadelní vědy. S tím já teda nesouhlasím.

Vratislav: Dobře....(smích)...Joo, tak určitě jsem to už někomu někdy doporučoval, ale určitě to není divadlo, co bych doporučoval..

Tereza: ..na prvním místě..

Vratislav: ano..

Tereza: Dobře. Jak se o inscenacích v Dus dozvídáš?

Vratislav: Přes facebook.

Tereza: Takže si myslíš, že ten jejich profil funguje dobře, že víš, že tam se o nich vždycky dozvíš? Nebo hledáš nějaké i jiné cesty?

Vratislav: Nehledám. Jednak přes fb a jednak tady v hospodě, tady v tom divadelním baru, protože tam chodím relativně často a ..

Tereza: ..jako tím, že si vezmeš u pokladny program?

Vratislav: ..nebo se zeptám...a o čem se lidi baví a tak..protože si myslím, že Česká republika a hlavně Brno je tak malý, že všechno podstatný se dozvíš v hospodě.

Tereza: Takže si vlastně ani nevšímáš, jak divadlo propaguje svá představení?

Vratislav: No tam já ani nevím, že nějak propagujou..tak oni maj plakáty, chodí mně dokonce domů z Provázku poštou..

Tereza: Jo? Jakto?

Vratislav: Měli takovou akci, že si člověk zadal adresu někde a chodí mu to dom..to už je tak pět, sedm let...a na těch plakátech je zezadu vlastně program Dusu.

Tereza: Takže kdyby nebylo facebooku, tak se o tom dozvíš touto cestou.

Vratislav: Jasně.

Tereza: Máš zde nějaké oblíbené herce?

Vratislav: V Dusu? Tak oni nemaj stálej soubor..

Tereza: No dobře, ale říkals, že tě vždycky zaujme herecké obsazení, takže z těch lidí, na které tam chodíš?

Vratislav: Třeba Kolařík určitě, pan Lakomý...a jinak jako nevim, čoveče...nemůžu si uvědomit, že bych tam měl někoho z oblíbenejch herců..já vím, že tam hrály děcka z Mahenky jako...já si nepamatuju ani ty jejich jména..ale mám oblíbený jiný herce.

Tereza: No a přál by sis nějakého tvého oblíbeného herce vidět na té sklepní scéně Dus?

Vratislav: Jako přímo v tom intimním prostoru že by exceloval nějakej herec?

Tereza: No, no, no..napadá tě někdo?

Vratislav: Tak určitě mě napadá, ale to je...příští rok má hrát na Provázku Bartoška.

Tereza: Jooo?

Vratislav: No...(smích)

Tereza: Že bysme ho šoupli na sklepní scénu?

Vratislav: Ne tak já si myslím, že dobrej herec by měl umět zahrát kdekoliv. A jaks říkala, že na tý sklpení scéně jde slyšet, když spadne špendlík, tak stejně tak na velký scéně by měli umět herci šeptat tak, aby to bylo slyšet v poslední řadě..Já bych si tam samozřejmě představoval Petra Jeništu v nějaký dramatický roli.

Tereza: No...chtěl bys ještě něco říct k Dus? Nějaké specifikum nebo napadá tě ještě něco? Protože tys už v podstatě všechno zodpověděl.

Vratislav: Nenapadá mě nic, možná jen sporný je do jaký míry je výhodou nebo nevýhodou to, že jsou tady v tom baráku, protože tady je v první řadě Divadlo Husa na provázku a oni jsou takoví jakoby zalezlí v tom sklepe a nevím, zda – li je to pro ně dobře nebo špatně. Taky už jsme tu zažili, že horko těžko můžou uvádět věci, které se hrajou i na tom Provázku.

Tereza: Třeba Macbeth.

Vratislav: Já myslím, že se to snad i kvůli tomu muselo stáhnout, ne?

Tereza: Já myslím, že se pořád hraje...nebo nevim..

Vratislav: ..no každopádně to byla taková třenice, že se to hrálo jak nahoře tak dole a že to nedělalo dobrotu.

Tereza: Možná by jim neškodil nějaký vlastní prostor, že?

Vratislav: No jasně. Ale nevim, zas na druhou stranu by moh někdo říct, že parazitují na jménu Provázku, ale na druhou stranu jak Provázek, Hadivadlo a Dus patří pod Centrum experimentálního divadla, i když tohle mi přijde trochu jak protimluv, protože oni opravdu nejsou experimentální...

Tereza: Tak už tu máš další pivo, takže já Ti děkuju za tvůj čas:).

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo **Datum** 19.2.2011

Skupina divadla HaDivadlo **Vaše jméno** Hana Svobodová

Demografické údaje o respondentovi

Věk **Pohlaví** Ž

Studium **Povolání.**

Poznámky

PŘEPIS ROZHOVORU:

Dobry den. Co jste naposledy videla v HaDivadle a jak se vam to libilo?

Naposledy jsem videla predstaveni *Marx Bros.* a to se mi libilo docela hodne, i kdyz to predstaveni, které jsem videla predtim, to na me melo vetsi vliv. To me ovlivnilo vic.

A co to bylo?

Byl to *Indián v ohrožení* a ja byla mile prekvapena tim, ze me predstavy, které jsem si z nazvu vytvorila, se absolutne neshodovaly s tim, o cem to divadlo ve skutečnosti bylo. Protoze jsem si predstavovala, ze to vsechno bude o indiánech, nebo alespon ze se tam objevi vic indiánů, nez jeden uprostred nebo skoro az na konci, jak tomu ve skutečnosti bylo. Indián byl docela fajn. V HaDivadle jsem byla vlastne jen parkrat. Ja nejsem moc divadelni clovek, který by tam chodil trikrat tydne. A byla jsem mile prekvapena.

Říkala jste, že do divadla nechodíte zas tak často – jak tedy trávíte váš volný čas?

Ja si vetsinou ctu, divam se na filmy, chodim nekam ven za sportem, do divadel – pomerne malokdy – prece jenom ty vstupenky nejsou uplne nejlevnjsi.

Co preferujete z hlediska kulturniho vyžití tady v Brně?

Tak to by byly asi ty filmy, i kdyz vetsinou se na ne divam v televizi nebo na počítači. Takze možná jsem nakonec castejším navstevníkem divadla nez kina.

A jaké místo zaujímá kultura ve vašem životě?

Ja si myslim, ze relativne významne. Divadlo taky. Rada chodim do divadla, podivam se na nejake hezke predstaveni. Špatne si ale pamatuju jmena hercu i jmena jednotlivych predstaveni, protoze pro me je to pribeh a ani tak se nestaram o to, kdo to vlastne hraje, ale o cem ten pribeh je. Nespojuju si jednotlivé herce s temi postavami, spíš se vcituju do tech postav.

Podle čeho vybíráte, na co půjdete do divadla (když máte volný večer a rozhodnete se jít za kulturou)?

Těžko říct - kdyz chci jít do divadla, vetsinou se musim rozhodovat pomerne dlouho predem. Treba v Městském divadle si clovek musí lístky kupovat tak mesíc predem, jinak má smůlu a

nevidí nic. ☺ Většinou vybírám podle nějaké recenze nebo podle doporučení kamarádů a taky podle toho, co vidím na plakátech ve městě, co mě třeba zaujme.

Co si myslíte o funkčnosti plakátové reklamy?

Podle mě funkční je. Upozorní mě vůbec na to, že nějaké takové představení existuje, protože sama bych se asi na internetové stránky divadla asi nepodívala, i pokud bych měla chuť do divadla jít.

V dnešní době si řada lidí na plakáty a podobné všudypřítomné reklamy (např. bannery na webových stránkách) vypěstovala určitou slepotu? Jak je tomu u vás?

Já se na plakáty určitě podívám – zvláště když je to někde na zastávce, kde čekám na autobus. Často navíc bývají ty reklamy na divadelní představení zajímavé – fotka herce, je to barevnější – ale není to vyloženě reklama na Vodafone, které už jsou pro moc křiklavé a akční.

Mluvila jste o recenzích – jaké čtete? Máte své oblíbené internetové stránky nebo časopisy?

Časopisy si nekupuju, spíš čtu recenze na internetu. Vlastně se občas podívám do brněnského Kultu – i když tam zas až tolik recenzí není. Jsou tam vlastně jen takové krátké články, s pěti větami – a někdy ani to ne.

A konkrétní webové stránky?

Ne, konkrétní nemám. Dávám si vyhledat to které konkrétní představení ve vyhledávači.

A podle čeho vybíráte ta konkrétní představení (k nimž si pak dohledáte recenze)? Co je ten první impuls k výběru divadla (když pomineme ty plakáty)?

Někdo mi řekne, že byl na tom a tom představení a já si řeknu „dobře, jemu se to líbilo, tak chci zhruba vědět, o čem to je“. Podívám se třeba na fotky, co má divadlo na internetu, a pak mě to buďto zaujme, takže uvažuju, že si na to koupím vstupenku – anebo taky ne.

Z hlediska toho vybírání – rozhodujete se spíš vy sama, že na něco půjdete, nebo se necháváte ovlivnit někým jiným?

Spíš se nechám ovlivnit.

Jaká divadla navštěvujete nejčastěji? (Můžou to být pouze brněnská, nebo i po celé republice.)

Nejčastěji jsem chodívala do Městského divadla - protože jsem tam jednou měla předplatné a protože se mi líbí muzikály, tak jsem tam chodila poměrně často. A pak jsem byla asi jednou nebo dvakrát v Divadle Husa na provázku a pak taky párkrát v HaDivadle.

Když jste říkala, že máte ráda muzikály –jaký typ divadla preferujete? Experimentální nebo divadla, na jejichž repertoáru jsou spíše klasické kusy (Shakespeare, Moliere)?

Máte ráda více hudbu, tanec?

Spíš než experimentální se mi líbí klasický styl, kde je příběh (od začátku do konce, člověk to může sledovat). Nemám moc ráda ty vyloženě zcizovací efekty a podobné věci, kde se člověk musí soustředit na formu a spíše obdivuje provedení, než příběh samotný. Já jsem radši na ten příběh.

A kde se na této škále klasika-experiment pro vás nachází HaDivadlo? Indián se vám, jak jste říkala, líbil...

No pravda, HaDivadlo je trochu experimentálnější – líbilo se mi proto, že to bylo něco nezvyklého, co jsem nikdy předtím neviděla. A hlavně z hlediska té formy, spíš než toho příběhu. Je pravda, že příběh tam taky relativně taky nějaký byl – v případě *Indiána*. Povídali si tam lidi, bylo tam několik dějů, které na sebe navazovaly i nenavazovaly - v podstatě obyčejné výňatky z něčího života.

Zpět ke kultuře. Jaké místo v rámci veškerého vašeho kulturního vyžití (od sportu, přes výstavy v galeriích až po kina) zaujímá své místo divadlo?

Divadlo je v podstatě na vrchu žebříčku mého kulturního vyžití. Na výstavy zas až tak často nechodím, pro mě jsou výstavy třeba záležitost toho, že když jedu někam na prázdniny a jsem třeba v Paříži, tak se jdu podívat do Louvru. Ale že bych chodila v Brně jen tak na výstavu někam, to ne.

Z jakého důvodu chodíte do divadla?

Já myslím, že je to stejné, jako když se podíváme na dobrý film – že z toho má člověk dobrý pocit a ještě navíc je to proto, že ti herci na jevišti hrají jenom pro vás. Vy tam sedíte jako divák a teoreticky se jich (herců) můžete dotknout (teda kdybychom seděli trochu blíž).

Máte ráda divadlo proto, že je to „živé“ umění?

Ano, je to jedno konkrétní představení, který nikdy nebude stejný jako ty ostatní. Není to třeba úplně perfektní provedení, jako je třeba film, kde se jedna scéna točí třeba třikrát, pětkrát, desetkrát, aby byla opravdu perfektní, ideální, aby na diváka zapůsobila. V tom divadle někdy dochází i k menší improvizaci a to mě na tom zajímá.

Spojujete si návštěvu divadelního představení s nějakou širší společenskou událostí (schůzka, večer s přáteli atd.) nebo chodíte do divadla spíše kvůli divadlu samotnému?

Většinou si jdu po divadle někam sednou na víno, ale nemusí to být - není to - ta hlavní část návštěvy divadla. Divadlo mě zajímá samo o sobě a nemusím tam chodit jen proto, že bych tam měla rande, nebo že bych potom šla se známými, se kterými tam jsem, někam do hospody. Jako tak, že přežiju hodinu a půl divadla a pak se konečně bavím někde u vína v hospodě? ☺ To ne.

Máte návštěvu divadla spojenou s nějakými osobními rituály? (Kadeřník, nové šaty?)

Ke kadeřníkovi kvůli každé návštěvě divadla vyloženě nechodím. Ale většinou se na to těším a často se i oblíknu do něčeho slavnostnějšího. Ale v HaDivadle mi přijde, že je to takové jiné - když člověk přijde v riflích, nikomu to nevádí. Je pravda, že když už do toho divadla jdu, tak to udělá takovou lepší atmosféru, když je člověk trochu líp oblečený.

Myslíte si, že je to klad, anebo zápor HaDivadla, že je nastaveno takto? Že je de facto jedno, jak se tam člověk oblékne?

Těžko říct. Je pravda, že si člověk do HaDivadla může obléknout plesové šaty, ale asi bych se tam potom necítila nejlíp. Dobré šaty vzbuzují dojem, že je člověk ve vyšší společnosti, dodává to všemu jiný rozměr. Ne jako když jdeme do kina, kam si sedneme na hodinu a půl, co trvá film. Ale že se tam lidi navzájem pozorují, dívají se na to, jaký máme model šatů... Což je třeba zajímavé na tom Městském divadle.

Myslíte, že je to dané typem divadla nebo lidmi, kteří do něj chodí?

To bude asi dohromady – protože si nedokážu představit člověka, který chodí jednou týdně nebo dvakrát do měsíce do opery a pak by se objevil v HaDivadle. Mě přijde, že se to navzájem ovlivňuje.

Myslíte si tedy, že se v rámci brněnských divadel publikum vůči sobě vymezuje? Že lidé, kteří chodí do Janáčkova divadla, nechodí do HaDivadla?

To ne, myslím si, že určitě padesát procent lidí, kteří chodí do Janáčkova divadla bylo i v jiném divadle, ale budou chodit dejme tomu častěji na operu a na balet, protože je to experimentální divadlo zas až tolik nezajímá. A taky složení diváků v jednotlivých divadlech je jinačí. Když jdete na operu/balet, tak je věkový průměr o dost vyšší, než třeba v Huse na provázku nebo HaDivadle, kam chodí většinou mladší lidé.

Myslíte, že rozdíl mezi jednotlivými „publiky“ je čistě věkový?

To asi ne, ale i jinačí vnímání umění – co ti lidé od divadla očekávají, co jim divadlo má dát. Jestli se diváci chtějí nechat překvapit novým pojetím, zpracováním, novým divadelním trikem, anebo jestli chtějí pouze vidět třetí čtvrté nastudování Labutího jezera, které už třikrát viděli v jiném obsazení, aby si mohli porovnat, zda to bylo stejně, stejně dobré jako minule, nebo bylo-li to lepší/ horší.

Může být rozdíl mezi jednotlivými divadly (s publikem) generační záležitostí?

Určitě. V těch experimentálnějších divadlech to hlavně ovlivňují ti herci – i jak divadlo funguje a co se tam hraje. Nějak se na tom podílí (aspoň podle mého názoru) než dejme tomu v tom Městském nebo Janáčkově divadle, kde hercovy vlastní námitky proti repertoáru asi neprojdou.

Navštěvujete i divadla neinstytucionalizovaná, bez stále budovy, nezávislejší, která fungují například na bázi občanského sdružení?

Ano - takových věcí existuje spousta. Docela ráda chodím do Kavárny Trojka, kde jsou čas od času poměrně zajímavá představení (třeba Haz.Art nebo Grand Prix, to se mi hodně líbilo). Je to takové večerní odlehčení, které vás na hodinku zabaví, inspiruje i dá něco nového. Jsou to třeba dva nebo tři herci, kteří to mají zajímavě udělané. Často vysloví nějaký problém ve společnosti.

Kromě toho studuju němčinu, kde taky existuje ochotnické divadlo. Každý rok se tam nastuduje jedna německá hra v němčině, poměrně něco moderního – samozřejmě záleží na lidech, kteří se do tohoto ochotnického divadla přihlásí. Tohle divadlo pak má každý rok v květnu nějaké představení v Divadle Barka. Je to takový kratší festival různých divadel, kdy přijíždějí i divadla z Vídně nebo z Lipska. Je to zajímavé – jinak bychom se tady v Brně k německému divadlu asi moc nedostali.

V souvislosti se vším výše řečeným - co si vybavíte, když se řekne „divadlo“?

Když se řekne divadlo, tak si nejspíš představím Janáčkovu nebo Mahelovu divadlo, protože to je taková ta hlavní, velikánská budova – to si představím jako první. Ty ochotnické a nezávislé soubory asi ne.

Můžete mi vyprávět váš nejsilnější životní zážitek, který se nějak spojuje s HaDivadlem? Může být divadelní i nedivadelní...

Mě asi nejvíc zaujalo to provedení a ty divadelní triky – konkrétně v *Indiánovi v ohrožení*. V jednu chvíli jsem si už říkala, že to je dlouhý, že je to trochu nuda a bude to brzy končit, ale pak se najednou začne znova a jinak a je tam ten divadelní trik – to diváka podle mě úplně nadchlo. Člověku najednou přijde, jako by se v tom divadle koukal na nějaký thriller, a ani ne v divadle, ale v kině, ke všemu v 3D kině....Ten *Indián v ohrožení*, kterého jsem navíc viděla nedávno, to je můj nejsilnější zážitek.

Odkdy HaDivadlo navštěvujete a kdo vás do něj přivedl?

V HaDivadle já jsem byla kdysi dávno se školou. Ale to jsme byli zrovna na nějakém představení (už si nevzpomenu na jeho jméno), které mě ale vůbec nenadchlo. Spíš jsem se tam nudila a pak jsme byli rádi, že už to konečně skončilo a my mohli jít někam na pivo. A právě proto, že jsem měla tenhle první negativní zážitek, tak jsem si říkala, že do HaDivadla už třeba chodit nebudu.

Až nedávno mi kamarádka doporučila představení *Indiána v ohrožení*, které bylo opravdu dobře zpracované (bylo tam použito spoustu prvků, které mě něčím překvapily, které jsem nebyla zvyklá vidat v nějakém klasickém divadle) a to mě nalákalo sem znovu chodit.

Poslední dobou jste viděla dvě představení – jedno se vám líbilo, hodně, druhé tak průměrně. Máte v tuto chvíli chuť vidět ještě něco dalšího, anebo si říkáte, že už toho pro tuto chvíli bylo dost a že zkusíte nějaké jiné divadlo?

Chuť na HaDivadlo mě rozhodně nepřešla. Právě těmi novými, pro mě neznámými zpracováními témat, mě nalákalo se přijít podívat, jak udělají něco dalšího. Líbí se mi ten moment překvapení – já si nepřečtu, o čem to divadlo je a pak se nechám překvapit, co si na mě zase vymysleli.

Mohla byste mi popsat vaše pocity po shlédnutí dobrého a špatného představení?

Po shlédnutí dobrého představení mám vždycky pocit nadšení, řekněme, že mám pocit, že jsem se něco dozvěděla, jsem spokojena. Jako když se podíváte na dobrý film. Po špatném představení si jen řeknu, že za ty peníze to asi nestálo, těžko říct, mohli to udělat jinak. Ale třeba i představení, na které je dobrá recenze, nebo kterou ty divadelní kapacity označí jako dobrou, ještě neznamená, že to divadlo bude dobré nebo že se mi to bude líbit (mám jiné požadavky a představy). A nemusí to být zrovna experimentální divadlo – třeba jsem v Městském viděla *Tři sestry*, o kterém všichni básnili, jak je to výborné divadlo, a já jsem tam jen tak seděla a říkala si: „No jo, tak do té Moskvy asi neodjedou a co jako? A proč to trvá tak dlouho?“ ☺

Když vidíte za sebou v jednom divadle několik špatných představení, řeknete si pak, že už do toho divadla chodit nebudete? Vnímáte u sebe nějakou hranici únosnosti, kterou když divadlo překročí, tak na něj zanevřete?

Asi ne, protože jedno nebo dvě špatná nastudování nemohou ovlivnit můj vztah k tomu divadlu. Něco se přeci může i nemusí povést – třeba mi to sedne i nesesedne. Je to stejné jako s knížkou. Když se mi líbí nějaká kniha od jednoho autora, tak to neznamená, že se mi budou líbit všechny, že je taky budu nadšeně číst.

I do divadla, kde se mi třeba hodně věcí nelíbilo, klidně půjdu znova, když si přečtu kladné ohlasy na nějaké nové přestavení

Máte tendence tyto informace o nových inscenacích vyhledávat sama?

Ani ne, většinou na to dojde řeč; třeba s kamarádkou, která má do toho konkrétního divadla předplatné a pak mi řekne, co viděla a jestli se jí to líbilo.

Co je dle vás specifikum HaDivadla, které ho odlišuje od ostatních brněnských divadel?

To je docela těžko říct. Je to takové osobnější, než třeba Janáčkovo a Městské, ti lidé tam k sobě mají nějak blíž. Je tam v každém případě míň herců...☺ a taky je to zajímavý tým, že tam mají barevné kolíčky v šatně, to se mi líbilo. ☺ Vážně nevím, těžko říct.

Myslíte si, že propagace HaDivadla je dostatečná? Pokud bychom daly stranou osobní doporučení, na které vy nejvíc dáváte a které vás vlastně opětovně do divadla přivedlo.

Myslím, že plakát mě asi může dostatečně oslovit, abych se o divadlo začala zajímat. Plakátů HaDivadla jsem si sice všimla, ale neměla jsem s kým tam jít, nebylo osobní doporučení nebo

nebyl prostě čas: A když jsem si pak měla vybrat, jestli tohle nebo něco jiného, tak vždycky převážil nějaký ten jiný zájem.

Co si myslíte o ceně vstupenek?

Myslím si, že je relativně vysoká. Přeci jen 200Kč není úplně málo, ale zase je pravda, že studentské jsou celkem schůdné. Ale myslím, že ceny jsou celkem adekvátní – musí se samozřejmě zaplatit herci, pronájem budovy, udržování atd.

A co v porovnání s cenami lístků v Městském divadle? Jak tam to vnímáte?

Tak tam jsou ceny určitě dražší, já si myslím, že minimálně kolem tří set za lístek. Je to pro mě hodně drahé, ale když si vezmu, jaké na to oni musejí mít náklady, tak je to asi adekvátní cena. Je pravda, že si prostě nekoupím tři lístky do měsíce, protože na to jednoduše nemám.

Znáte repertoár HaDivadla?

Moc ne. Vlastně vůbec. Jak jsem teď v HaDi byla, tak jsem si prohlížela plakát a brala si domů letáčky s informacemi, o čem ty představení jsou, což mě docela zaujalo, alespoň něco z toho. Ale že bych si pamatovala přímo název jednotlivých představení, to asi ne. Právě proto jsem si je vzala domů, abych se popřípadě mohla později podívat, co tam k tomu mají a kdyžtak se podívala i na stránky divadla, jestli se nedozvím něco víc.

Myslíte si, že by HaDivadlo mělo mít na repertoáru víc inscenací podle „klasických“ dramát, (momentálně jen *Věc Makropulos*), která by sice byla zpracována „experimentální formou“, ale může na první pohled oslovit širší spektrum diváků?

Spíš ne, klasika je v Brně záležitostí Mahenky a asi si těžko představit, že lidé, kteří mají rádi Shakespeara, by na něj šli spíš do Husy nebo do HaDi, když ho mají rádi v Mahence. Diváci jsou více fixovaní na divadlo než na tituly na repertoáru.

Sledujete působení tvůrců a herců z HaDivadla i v jiných divadlech?

Ani ne, nespojuju si obličej herců se jmény.

Myslíte, že má HaDivadlo pro život a kulturu v Brně nějaký přínos?

Určitě - jiné zpracování, jiné a nové nápady, které jsou možné jen ve větším městě, než třeba někde na vesnici. Tady v Brně je spousta studentů, kteří jsou jakýmkoliv novým experimentům v umění nakloněni, takže si takové divadlo, jako je HaDi, ty diváky snáz najde.

Všimla jste si, že HaDi funguje i jako výstavní prostor?

Všimla jsem si těch vystavených fotografií, ale protože jsem byla v HaDivadle v poslední době dvakrát krátce za sebou, tak tam byla výstava stejná, ani jsem teda nevěděla, že se obměňuje. To je pro mě novinka. Zas až tolik mě ale to neoslovilo. Myslím si ale, že je to dobré spojení – že třeba nějaký umělec, který není zas až tolik známý, aby si mohl zařídit výstavu v Moravské galerii, tady má možnost ukázat svoje dílo v divadle. A taky si myslím, že tam vystavují umělci, kteří mají k experimentu daleko blíž a diváci to potom dokážou víc ocenit. Tu výstavu uvidí lidé, kteří mají k tomuto druhu umění nějak blíž.

Chtěla byste se vy na něco sama zeptat? Nerozuměla jste nějaké otázce? Chtěla byste sama dodat něco, na co jsem se vás nezeptala?

Ne. ☺

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo		Datum	3. únor 2012
Skupina divadla	HADI	Vaše jméno	Lucie Zátřapová

Demografické údaje o respondentovi

Věk		Pohlaví	žena, muž
------------	--	----------------	-----------

Studium		Povolání	
----------------	--	-----------------	--

Poznámky

Přepis rozhovoru

1) Jak trávíte svůj volný čas?

Návštěvou divadel a kin.

2) Co máte radši?

My jsme začínali u filmu hlavně, oba jsem pracovali za totality ve Filmovém klubu v Brně. Teď se spíše věnujeme divadlu.

3) Proč právě divadlu?

Na rozdíl od kina je divadlo zajímavější. Herec má v divadle s divákem nějaký osobní kontakt. Nemluvím ale o Divadle Husa na provázku, to známe už z dob, kdy ještě sídlilo v Domě umění na Malinovského náměstí.

4) Takže se dá říct, že k divadlu Vás přivedl film. Jak jste řekli, v divadle je interakce s publikem. Myslíte si, že je to lepší než v tom filmu nebo jsou i filmy, kde ta interakce s publikem je větší než v divadle?

Ono se to nedá moc srovnávat, protože každý druh umění je jiný. V něčem má přednosti film, v něčem zase divadlo. Já myslím, že se to spíš doplňuje.

5) A v čem vidíte přednosti divadla? To asi záleží na tom, do kterých divadel chodíte.

My chodíme do všech. Teď jsme měli předplatné do Národního divadla a stali jsme se členy Klubu přátel činohry, opery a baletu, takže teď si vybíráme. Máme tam samozřejmě nějaké výhody a slevy jako důchodci.

6) Takže dokážete porovnat divadla v Brně?

Ano.

7) A mohli byste mi říct, jaký vidíte rozdíl mezi ND a Městským divadlem v porovnání s alternativní scénou jako je Husa na provázku a HaDivadlo? Nevím, kam ještě všude chodíte, či do Divadla u stolu nebo do Buranů?

Ano, do Divadla u stolu chodíme a do Buranů se chystáme, protože na to slyšíme samou chválu. I v divadelních novinách, které čtu, jsem četla dobré recenze. Jinak nejsem zvyklá na úplnou klasiku na jevišti. Už jsme si natolik zvykli, že vidíme vždy něco nového. Pro mě je

klasika např. Divadlo na Vinohradech, kde mají spoustu kulis a probíhá to tam bez jakýchkoliv změn. Tohle je pro mě už úplně něco nepříjemného. My jsme zvyklí už na to divadlo, kde v tom každý hledá něco víc. Záleží také na tom, kdo to představení režíruje. Už máme na to trochu jiný náhled.

8) Ten náhled je i kvůli tomu, že znáte hodně divadel a víte, jak se to divadlo vyvíjí. HaDivadlo, Husa i Městské divadlo určitě nebyly v minulosti takové, jaké jsou dnes.

Tak HaDivadlo i Husa byly od začátku jiní než ostatní divadla, vždy víme, že tam uvidíme něco jiného. Národní divadlo zůstává pořád víceméně u klasiky, ale taky se snaží. Kdyby tam byli jiní režiséři, tak si myslím, že to Národní divadlo bude vypadat jinak.

9) Zmínili jste režiséry. Vybíráte si představení i kvůli tomu, kdo je režíruje?

Ano, určitě.

10) A kdo je Váš oblíbený režisér?

Mikulášek. Teď jsem zvědavá na slečnu Petrželkovou, která začíná režirovat. Zdeněk Kaloš, toho známe už z Národního divadla. I když měl nastudovat klasickou hru, on dělal nejvíce ruské věci, pokud se nepletu, tak to dokázal udělat dobře. V Městském samozřejmě Moša, Stano Slovák, Gazdík, to jsou tři hvězdy, které tam režírují. Ale v Národním divadle je to nic moc. Třeba Juráska nemusím vůbec.

11) Takže nechodíte na představení, které režíroval pan Jurásek?

Třeba si o něm ještě něco přečtu, ale velmi opatrně, jsem skeptická. Mám s ním špatné zkušenosti. Oni vždy pořádají besedu před představením, kde je přítomen režisér, dramaturg a další. Tam se můžeme ještě ptát a dozvědět se více o tom představení a buď nás navnadí nebo odradí.

12) Takže se rozhodujete i podle těchto besed?

Ano.

13) Čtete i recenze?

Ano, pravidelně čtu Divadelní noviny.

14) A pomáhají Vám ty recenze představit si, co bude to představení obnášet nebo si je čtete až po shlédnutí?

Většinou se mi stává, že recenze čtu až po představení. Ale hodnocení kritiků si někdy přečtu i předem. Ale dělám to jen jednou za čas. Třeba se stane, že už jsem to viděla nebo na to teprve půjdu, to už není směrodatné. Ale když jdeme na nějaké představení, tak se snažíme o něm něco zjistit dopředu, podíváme se, jestli k němu už je nějaká recenze. Taky každé recenzi nemůžeme věřit.

15) Shodli jste se někdy s názory recenzentů?

Někdy ano, někdy ne. Řekla bych, že tak půl na půl.

16) Chodíte do divadla sami nebo s přáteli?

Chodíme sami.

17) Povídate si o představení hned po skončení nebo potřebujete chvíli, abyste všechny zážitky vstřebaly?

Z větší části na mě to představení zapůsobí hned a hned si udělám nějaký názor. Samozřejmě, když je nějaké složitější představení, tak si to nejdřív promyslím a doma to pak můžeme prodiskutovat. Někdy jdeme do divadla i ze známými, ne že bychom chodili pořád sami. Moje sestra má dokonce předplatné, tak chodíme spolu a setkáváme se zde s přáteli. Zvláště v HaDivadle jsme nejstarší.

18) Míváte protichůdné názory na představení nebo se většinou shodnete?

Většinou se shodneme. Samozřejmě občas máme na některé věci jiné názory, ale v podstatě se na všem vždy shodneme.

19) Viděli jste někdy představení, kde Vám něco nebylo jasné?

Většinou to bývají představení v HaDivadle.

20) Které například?

Bylo to představení, které mělo něco společného s Vánoci. Pochopit některé záměry režiséra pro nás byl problém. Nebo u Radúze a Mahuleny v Národním divadle jsme nepochopili, proč na jevišti stojí kadibudka. Co tím chtěl režisér říci, opravdu nevíme.

21) Takže do Městského divadla máte předplatné, tam tedy chodíte často.

Ano, i do HaDivadla a do Husy máme předplatné. V Huse je výhoda, že si představení můžeme vybírat, tuším 4 nebo 5 představení si můžeme vybrat podle sebe. Ale už je to pro nás obtížné, protože v Huse nemají tolik premiér a my už tam chodíme několik let. Nebo je problém, že se některé představení hraje jednou za měsíc. Např. v HaDivadle chceme už dlouho vidět Gagarina, ale hrají ho velmi málo a když už ho hrají, tak třeba nemáme čas. Vadí mi tedy, že udělají premiéru nějakého představení a pak ho hrají např. jednou za 3 měsíce.

22) To je problém i v Městském divadle s představením Mojžíš, který měl premiéru.

V městském divadle vidíme všechno, všechny premiéry v roce díky předplatnému.

23) Co se týče Městského divadla, co jste naposledy viděli?

Zkrocení zlé ženy od Shakespeara.

24) A líbilo se Vám to?

Ano, líbilo. Toto představení se povedlo.

25) Viděli jste v Městském divadle i představení, které se Vám nelíbilo?

Teď už jich není moc, jako kdysi. Ale vadí mi, že když se hraje na činohře nějaké vážné téma, tak to ty lidi nepřitáhne a to mě docela mrzí. Lidi se do MdB chodí bavit, chodí na muzikály, ale tyhle vážnější kusy, to je docela problém.

26) To je možná problém Městského divadla, kde je to publikum starší a chodí se tam spíše pobavit.

To bych zase neřekla, že je tam staré publikum. Chodí tam hodně i mladí lidé. Ale každého, koho se zeptáte, tak Vám odpoví, že si jdou do divadla odpočinout. Např. představení o nějakém koňovi, vůbec si nepamatuji názvy, ale to bylo moc hezké představení, Ale to už vyžaduje, aby nad tím člověk trošku uvažoval. Ono tudíž to hlediště není plný a oni to představení po čase stáhnou. A je to škoda, protože člověk chce taky vidět něco jiného než muzikály.

27) Možná, že když už chtějí jít na něco náročnější tak si vyberou něco z HaDivadla nebo z Husy.

Ano, to je asi pravda.

28) A na čem jste byli naposledy v HaDivadle?

Na té vánoční hře. Pak jsme byli na Kraftwerkovi, ten se nám moc líbil. Pak jsme viděli něco v tom druhém sále na schodech, to bylo představení Modelka XXL. V televizi jsme pak viděli Doma u Hitlerů, to bylo také moc pěkné.

29) V HaDivadle se Vám většinou všechna představení líbily nebo ne?

Něco se nám i nelíbilo, není to tak jednoznačné.

30) Dokázaly byste říci, které představení se Vám nelíbilo a proč?

Chtělo by to program, aby jsme si vzpomněly na názvy všech představení.

31) Tak čeho si nejvíce všímáte při představení?

My to bereme většinou komplexně, všímáme si všeho.

32) Vytkli byste něco HaDivadlu, např. herce, scénu atd.?

Herecky nás HaDivadlo baví a každý má přece oblíbené a neoblíbené herce. Spíše režisérovi záměry v představeních jsou pro nás někdy obtížné. Někdy se nám to představení zdá i trochu překombinované, ale nebývá to zas až tak často. Víme, že je to alterna, tak jsme připravení, že můžeme čekat něco jiného. Málokdy překvapí.

33) A překvapilo Vás něco v poslední době v nějakém divadle?

Nedá se říct překvapilo, ale hodně dopálilo. Byla jsem s vnukem na pohádce Šípková Růženka na malé scéně Mahenova divadla. Pavol Juráš dělal režii, dělal scénu, dělal kostýmy a podle toho to vypadalo. Když jsem viděla ty kostýmy, to bylo něco strašného. Děti na tomto představení podle mě nevěděly, o co kráčí. Pak jsme byli také na Oldřichovi a Boženě a to byla také docela síla. Myslím si, že režisér by měl pouze režirovat a nedělat všechno ostatní. Na scéně bylo hodně nepotřebných věcí, pro mě je podstatný děj a ne plná scéna. On by se měl věnovat jenom jednomu a nedělat všechno. Ale on je tam docela podporovaný, myslím, že je dokonce zástupce šéfa.

34) Tyto jeho představení byste teda nejspíše svým známým nedoporučila.

Ne, rozhodně ne. Třeba někomu by ty kostýmy nevadily. Ale když je na něm všechno možný, tak to mi vadí. Člověk když porovná jeho kostýmy s kostýmy v Městském divadle, tak to je něco jiného. Ale někomu se líbí něco jiného.

35) Vnukovi se ta Šípková Růženka líbila?

Ano, jemu se to líbilo.

36) Máte nějaké oblíbené herce?

Ano, mám.

37) A chodíte na ně i do jiných divadel?

Jednu dobu jsme tak chodili. Teď si všímám, že např. Havelka, kterého máme moc rádi, bude přestupovat. V HaDivadle akorát moc nemusím pana Drozdu, ale jinak mi tam nikdo nevadí.

38) A režisérsky Vám to vyhovuje?

Ano, to ano.

39) Říkala jste, že byste se chtěla podívat k Buranům. Tam právě také hrají nějakí herci z jiných divadel, např. z MdB pan Isteník.

Ano, já vím, že tam hraje pár herců z MdB, alespoň ty jména mi něco říkají.

40) Takže jste se rozhodla tam zajít i kvůli tomu, že jste četla, kdo tam hraje?

Moc často se nestává, že bych šla do divadla jenom kvůli herci. Představení chci vidět, i když tam není žádný známý herec. My chodíme do divadla pravidelně, bereme ho jako kulturu a když nás někdo překvapí, tím lépe.

41) Chodíte i do galerií nebo na výstavy?

Výstav už není tolik, mohlo by jich být více, ale snažíme se chodit. Spíše chodíme na výstavy do Prahy.

42) Takže navštěvujete divadla i jinde než v Brně?

Ano.

43) A kde?

Většinou v Praze.

44) Takže dokážete porovnat pražské a brněnské divadlo?

Ano, to jo.

45) A jaký vidíte hlavní rozdíl?

Mě se líbí více to brněnské divadlo. V Praze ještě neznáme tu alternu, my jdeme většinou na Fidlovačku, takže to nemůžeme až tak porovnat.

46) A to co jste viděli v Praze, se Vám líbilo?

Ano, líbilo. Tam jsme si hlavně vybírali podle sebe. V Brně díky předplatnému vidíme vše, co hrají.

47) Co se ještě týká herců. Vidíte rozdíl mezi herci z alternativních divadel a z Národního či Městského divadla?

Dobry herec je dobry herec, ten podá skvělý výkon i v nějaké slabší hře. V Národním divadle jsou herci více zaměřeni na klasiku, podle mého se občas bojí i zaexperimentovat narozdíl od herců z alternativních divadel. Herci v Huse i v HaDivadle se dokážou odvázet, někdy až moc. Snaží se to něčím oživit.

48) Herci ve větších divadlech třeba nemají tolik prostoru se projevit, např. jim to nedovolí režisér nebo se bojí.

V těchto divadlech umí herci hrát i zpívat. Mě teď překvapil pan Peška v Mahenově divadle, objevil, že ti herci umí hrát i zpívat a snažil si to představení dělat po svém a následně ty herce i pochválil. Ale myslím si, že na to herci nejsou zvyklí. Na alterně jsou herci naopak všemu přístupní a více odvázaní.

49) Ale to už záleží na režisérovi, jaké hranice dá svému představení.

Ano, to určitě.

50) Co se týká hudby. Všimáte si jí či nikoliv nebo Vám přijde někdy zbytečná?

Ne, nepřijde nám zbytečná. Když jdeme na operu tak se někdy dívám, kdo tu hudbu napsal.

51) Chodíte tedy i na opery?

Ano, chodíme. Chodíme už méně než tomu bývalo, ale občas chodíme. Když se mě ta hudba líbí, tak se podívám, kdo ji napsal, ale jinak ji беру jako doprovod.

52) Co se týká publika, dokázali byste porovnat publikum v HaDivadle s publikem v Městském divadle?

V HaDivadle jsou opravdu mladí lidé, my jsme tam vždy nejstarší. V Městském divadle je to spíše taková směs, ale řekla bych, že tam chodí spíše ta střední generace. Lidé do Městského se chodí vysloveně bavit. V HaDivadle se to bere jinak, i když se mladí lidé občas při představení smějí tam, kde by neměli. Ale pak nejspíš pochopí, že to není až tak k smíchu a přestanou. Hlavně mladí by měli vědět, na co do HaDivadla jdou. Například my jsme šli na do HaDivadla na Komediograf, i když jsme nevěděli, co to je. Nám to připadalo docela laciné, zato mladí se strašně smáli a bavili se.

53) Máte teda rádi určitý typ humoru?

Ano, my jsme zvyklí na trochu jiný humor.

54) Vadí Vám, když se při představení lidé smějí tam, kde by neměli?

Ne, že by nám to úplně vadilo, ale říkáme si, že až to chlapec bude sledovat dál, tak to pochopí jinak. Nebo to představení vůbec nepochopili.

55) Stalo se Vám někdy, že byste museli při představení někoho napomenout např. že se hlasitě smál, byl hlučný apod.?

Jednou jsem se na někoho zle podíval, aby pochopil, že to přehání.

56) Co se týká směřování HaDivadla. Vidíte, že se HaDivadlo vyvíjí stejně jako před lety nebo vidíte lepší herce jako kdysi nebo se to tam velmi mění apod.?

V HaDivadle jsou podle mě 2 nebo 3 herci, nevím, zda pan Sedal tam ještě působí, kteří už jsou v HaDivadle hodně dlouho. Se Sedalem je tam dlouho paní Ludvíková a takový vousatý, šedivý, starší pán, teď si nevzpomenu na jméno. Víím, že v HaDivadle byl nějaký problém s nějakou ruskou režisérkou, tuším Oksana se jmenovala. Ona si do HaDivadla přivedla nějaké nové lidi, které se nepohodli s tím stávajícím souborem. Nakonec odešla režisérka a ti lidé, které si do HaDivadla přivedla. Pak přišel Marián Amsler a myslím si, že to, co teď v HaDivadle dělá je velmi dobré. Přejde mi ale, že se tam hodně mění herci, Teď do

HaDivadla přišla herečka z Mahenky a velmi šikovný je i takový mladý blondák. Pan Drozda je tam už také hodně let. Ale myslím si, že teď už se to nějak ustálilo a je to dobré.

57) Takže mají mladí herci dobrou perspektivu?

No nevím, jestli chtějí celý život dělat to, co dělají teď. Jestli to třeba dělají jenom teď, když jsou mladí a jestli u toho vydrží delší dobu. Každému to nemusí vyhovovat. Těžko říct. To záleží na tom herci. Např. teď z provázku odešli herci, takže se každému může stát, že jim to už nebude vyhovovat.

58) Odešli jste z nějaké představení domů?

Já jsem odešla z jednoho, ale to bylo kvůli dceři. Byli jsme na Ibsenovi, dělal to Morávek a to představení bylo hodně dlouhé. První přestávka byla až za 2 hodiny, tak jsem usoudila, že půjdeme domů, protože dcera druhý den musela do školy.

59) A jinak jste nikdy neodešla z představení? Ani ze špatného představení?

Ne.

60) Někdy to chce výdrž.

Nejde ani tak o výdrž, ale nikdy to nebylo tak strašné představení, abych odešla. Jsem zvědavá, jak to dopadne. Oni jsou také hodně rozdíl mezi první půlkou a druhou půlkou představení.

61) Šli byste znova na představení, které se Vám až tak nelíbilo?

Na to představení, ze kterého jsem odešla kvůli dceři bych šla znovu. Ale kdyby se mi některé představení nelíbilo, tak bych na něj už znovu nešla.

62) Ani kdybyste si chtěli utvrdit Vaše dojmy?

To ano, to bych si asi chtěla utvrdit svoje dojmy. Sháněla bych si nějaké materiály, které někdo napsal o tom daném představení. Ale kdyby se mi to představení vyloženě nelíbilo, tak bych na něj už nešla. A že bych se zase nějak podřizovala kritice, to určitě ne. Musí to být opravdu tak, že si ten názor vytvořím já. Je pravda, že jsme i Zaslíbené viděli do konce, že jsme to vydrželi.

63) Viděli jste nějaké stejné představení v jiných divadlech? Např. Hamleta, nebo něco od Shakespeara.

To asi ano, ale nevíme, jestli by jsme na to šli.

64) Nemusí to být pouze klasika, ale myslím stejné představení od jiných režisérů. Např. něco, co bylo v alternativě a zároveň i v Městském divadle.

Ano, to jsme viděli.

65) Jaký v tom vidíte rozdíl? Rozdíl ve zpracování v alternativních divadlech a v Městském divadle?

To je otázka, co je to za představení a kdo ho režíruje. Něco jiného je, když představení režíruje Khinsky nebo nám někdo neznámí. Ale stojí to za porovnání vidět, jak to jaký režisér pojme.

66) Viděli jste nějakou klasickou hru, která se Vám vůbec nelíbila tím, jak to režisér pojal?

V Huse na provázku ne, ale v Národním divadle ano. Tam jsme viděli pár klasický her, které byli pojaty velmi moderně. Některé byly velmi nevkusné, bylo vidět, že chtějí za každou cenu něco aktualizovat. Hodně používají scény a kostýmy z dnešní doby, takže už to není vyloženě klasika. Tomu jsem nepřišel vyloženě na chuť.

67) Takže jste spíš pro klasiku hranou klasickým způsobem?

Ne, já teda rozhodně ne.

68) Co se týká HaDivadla a Husy, dokázaly byste charakterizovat jejich repertoár nebo čím se odlišuje?

V Huse se snaží uvádět nové, mladé české autory. Myslím si, že HaDivadlo je originálnější než Husa. Ale párkrát jsme v nedávné době byli v Divadle U stolu a tam měli velmi zajímavá představení, teď si ale bohužel nevzpomenu na názvy. V jednom představení hráli pouze dva herci a to se nám velmi líbilo.

69) Která scéna se Vám zdá lepší? V HaDivadle nebo v Huse? Samozřejmě záleží na představení, ale chci se zeptat, jestli vidíte nějaké velké rozdíly v těchto scénách?

Mě se zdá, že by v HaDivadle teď používali více rekvizit netradičním způsobem a i hudbu zapojují. HaDivadlo se mi zdá v poslední době rozmanitější než Husa. Ale stejně jako v HaDivadle tak i v Huse mě má stále co překvapovat. Někdy kladně, někdy i negativně.

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo

-

Datum 30. 4. 2012

Skupina divadla

HaDi

Vaše jméno Michaela Dragounová

Demografické údaje o respondentovi

Věk

Pohlaví mužské

Studium

Povolání

POZNÁMKY:

Jak trávíš volný čas?

Teď obvykle... Dříve jsem byl více v tom divadle, a jak už tam nepracuju, tak tam moc času už nestrávím. Takže teď zatím prací v tom Kabinetu a venku.

A máš nějaký volný čas, vyloženě jako volný?

Relax. No nějaký ty relaxový činnosti.

Třeba sport nebo...?

Fotbal. Kino. Divadlo občas.

A jak vysoko bys dejme tomu tu kulturu postavil na tom žebříčku hodnot? Jak moc času ti zabírá?

Tak průměr ta kultura. Ty divadla teď.

Do jakých dalších divadel chodíš? Nebo kam chodíš za kulturou? Říkals kino. Nějaké koncerty třeba?

Jo, taky. Koncerty. Od něčeho tvrdšího až po to moderní taky. Takže všechno, až na dechovky.

Když máš před sebou volný večer a máš si vybrat, kam půjdeš za kulturou...co tě v tu chvíli nejvíc ovlivní? Internet, přátelé nebo se o něčem někde dočteš?

Záleží taky na kritice přátel, jestli mi to doporučí nebo ne. A podle toho se rozhodnu.

To, že bys seděl u počítače a vyhledával nebo si četl...?

Když jsem na tom počítači tak se občas podívám, jestli je něco.

Takže hodně na doporučení těch kamarádů?

Jo.

Do kterého divadla chodíš nejčastěji?

Nejčastěji ten Kabinet múz, tam jsou občas taky představení. Spíš tak pracovně. Ale podívat se na představení jsem teď už dlouho nebyl.

Kdo tě do HaDi přivedl? Kromě toho, že si tam nějakou dobu pracoval.

Mamka. A ještě právě, dá se říct, že v divadle jsem vyrůstal. Mamka tam pracovala a ještě rodinní známí. Mamka od tam pak odešla. Pracovala za barem. Právě v té kavárně, která je s tím spjatá. Tak jsem se tam nějak dostal.

Když jdeš do divadla. Vybíráš si přímo cíleně nějaký představení nebo si necháváš doporučit kamarádama?

No tak, přečtu si o tom něco na internetu a pak přinejhorším se domluvíme na té pokladně, co by mi doporučili. A asi co mě nejvíc zaujme.

Když máš vybráno a jdeš, s kým nejčastěji chodíš?

S kamarády, s přáteli nejvíc. S rodinou moc ne, to jsem nebyl dlouho. S těma kamarádama.

Chodíte si po divadle třeba ještě někam sednout na chvíli a třeba si o tom popovídat?

Taky. Do té kavárny, která je vedle hnedka. Vedle HaDi je kavárna Švanda, tak tam si občas sednem a povykládáme si.

Jak moc dáš v tomhle na názory těch svých kamarádů,

Dost. Takových aspoň 60% mě k tomu taky navnadí.

Jak moc se s těma kamarádama názorově shduješ právě v názoru na divadlo?

Právě, že dost, protože když se to líbí většinou jim, tam mě často taky, relativně. Jednom občas se nezhodnem v něčem.

Vybavíš si nějaký hodně silný zážitek spojený s divadlem? Pozitivní i negativní.

No, tak teď jste mě dostala. Já jsem byl rád, že jsem loni pracoval v tom kolektivu. Tak to mě bavilo právě na tom. Žádný konkrétně velkej zážitek upřímně nemám. Zas mám rád práci v tom kolektivu.

Stalo se ti, že by tě nějaká hra nebo představení nějak nadchlo nebo naštvalo?

Tak představení se mi určitě líbí pár. Ale teď na těch novějších jsem nebyl právě moc. A nadchlo mě třeba „Doma u Hitlerů“ v HaDi a „Indián v ohrožení“. Tak ty jsou pro mě favority.

Měl si už někdy chuť z divadla odejít.

Ne. Občas se to stalo, když už to bylo takový zdlouhavý, že to bylo třeba tři hodiny. Ale pak se zas zkomplikovalo, že to bylo zajímavější a dalo se to.

Myslíš, že bys to někdy i udělal, kdyby tě to představení štvalo nebo bylo tak dlouhý, že už by se to nedalo vydržet...myslíš, že bys odešel?

Tak kdybych seděl uprostřed, tak bych to nějak vydržel. Tak hrozný představení to zas nemůže být. A kdybych seděl na tom kraji a bylo to fakt špatný, že jako hodně špatný, tak bych se nenápadně vytratil. Ale asi bych to neudělal spíš.

Neudělal bys to, protože ti to přijde nějaké neslušné?

No. Ti herci se tam snaží, třeba je to pro ně výkon. Mě by to třeba naštvalo být hercem a vidět odcházet lidi.

Setkal si se někdy s reakcí publika, která se ti zdála nevhodná?

Ani ne. Ne...nesetkal.

Ani třeba to odcházení?

Ne, to jsem taky neviděl, že by někdo odcházel. Možná když je tam přestávka, tak že by...o té přestávce...

...se někdo vytratí. I když v HaDi je to těžký, protože by se muselo jít přes scénu. A v jiným divadle taky ne?

tichý souhlas... To jsem byl v MdB a tam si to už vůbec nedokážu představit.

Do jakých jiných divadel chodíš? Říkal si, že do MdB.

Reduta, tam jsem byl.

A třeba v jiných městech? Byl si v nějakém divadle?

Byl. To jsem byl jako herec a ne divák. Ve sboru takovým. A to nevím teď to město.

Se školou chodíváte občas?

Na základní škole jo. A teď už moc ne. Nějak extrémně se na to nehledí, na té střední. Takže občas.

Třeba muzeum a spíš se chodí do města s tou třídou.

Takže divadlo se moc nepěstuje. Jak moc je pro tebe důležité jak se ti lidi v tom divadle oblékají, anebo jak se oblékáš do divadla ty sám?

Taky záleží, kam jdu. Do toho MdB by to slušelo nějakou košili aspoň nebo nějaké to společenské oblečení. Do toho HaDi, to je takové experimentální, takže tak normálně. Tam mně to moc nevadí, jak jsou oblečení lidé.

Nesetkal ses s nikým, kdo byl strašně oblečený nebo to nějak přepísknul?

Ne.

Jak bys charakterizoval publikum HaDi? Věkově, vzděláním...

Střední věk, od těch 20 – 30. A ti mladší a ti studenti tam chodívají dost. Občas tam jdou na ty premiéry i starší lidé. Jsou tam pozváni ti vyšší, důležitější. Ty známější osoby třeba. Dost tam chodí jamáci...takže bych řekl, že tam víc chodí studenti.

Když máš jít do toho divadla, ve kterém tom publiku se cítíš líp? V tom MdB nebo v tom HaDi? V tom HaDi mě to přijde takový kamarádský, působí to tak na mě. V tom MdB už musí být nějaká úroveň.

Je ti příjemnější jeden typ nebo ti nevadí oba dva?

Spiš to HaDi je mi blíž, je to takové kontaktní, takový kolektiv.

Chystáš se v téhle sezóně ještě zajít do divadla?

Právě, že ne. Teď jsem delší dobu nebyl. Právě to mám dost nabitě, jak jsem na té střední ještě.

Cos naposledy viděl?

Naposledy...naposledy...„Rape me“ nebo „Extáze“ nevím teď.

Co ti z toho posledního představení utkvělo v hlavě? Nebo z toho, na které si vzpomínáš?

Nejvíc mám v hlavě ty představení, který se mi nejvíc líbily. „Doma u Hitlerů“ a ten „Indián“, právě.

Co se ti na tom líbilo?

Třeba na „Indiánovi“ tam je to hodně s těmi diváky. Ze začátku se spolupracuje a pak je to takové fakt divadlo, jako že představení. A je to taková komedie. Mám radši komedie teda. Mám je asi nejradši.

Máš nějakýho oblíbenýho autora, režiséra nebo herce? Kohokoliv.

Konkrétně v HaDi, tam si jich asi pamatuju nejvíc těch herců. Tak třeba toho Arnošta Goldflama, ten udělal toho Hitlera. To se mi líbí dost. A mají to tam docela dlouho, myslím, že snad už pět let. To představení se drží. Pak ten Marián Amsler nedělá špatné představení. A Havlica.

Vybíráš si třeba to představení i podle toho, že tam vidíš známé jméno?

Jo, to taky preferuju. Taky to na mě zapůsobí.

Slýcháš nějaké ohlasy na HaDi? A odkud?

V těch kavárnách se občas taky propírá. Jinak asi nikde žádnou kritiku nebo něco takového.

Jsi taky filmový fanoušek?

Jo.

Máš nějaké favority?

Mám rád taky komedie. Akční. I ty intelektuální, artový věci.

Vzpomeneš si na nějakého tvůrce, herce, kterého máš rád?

Mám rád z herců Johnnyho Deppa a Brada Pitta. A z režisérů je to James Cameron a Spielberg. A Tarantino.

Stalo se ti někdy, že bys třeba četl knihu nebo viděl film a pak šel na představení, které zpracovává stejnou látku? Nebo, které je podle té knižní předlohy?

Právě jsem většinou prvně viděl film, to je docela odlišný. Protože ta knížka je většinou lepší a pak si to člověk nedokáže představit podle té knížky, když viděl ten film. Takže jsem moc knížek nečetl. Těch filmových nebo spjatých s představením.

A ani s divadlem?

tiché přitakání...

To máš radši, film nebo divadlo? A proč?

Tak v tuhle chvíli by to byl asi film. Proč? No, je tam troška rozdíl. Ani nevím, jak bych to řekl. Mám k tomu teď blíž.

Může to být i tím, že ten film je dostupnější než to divadlo? Časově i finančně. Jsou tam i tyhle důvody, myslíš?

Taky, taky.

Když máš ten volný večer, co uděláš spíš, pustíš si film nebo půjdeš do divadla?

V tuhle chvíli bych si pustil film, protože je to doma. Pak se nikam nemusí jít. Když je zas ta příležitost, že nás jde víc, parta, tak bych určitě zašel radši do divadla. Záleží na té domluvě. Když nikdo nikde, tak film doma a když se domluvíme, tak to divadlo.

Přijde ti nabídka divadel v Brně něčím zajímavá? Nebo nechybí ti tady něco v té nabídce?

Ani ne. Tady je od všeho trochu. Opera, balet až po ty komedie a tady ty jiné žánry.

Máš něco, co chceš dodat?

Těším se, až zas půjdu do divadla. Má tam být nějaká premiéra, takže možná, že bych zašel.

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo

Datum

Skupina divadla DHNP

Vaše jméno Michaela Malčíková

Přepis: Magdaléna Baumannová

Demografické údaje o respondentovi

Věk

Pohlaví žena

Studium

Povolání

Poznámky

Přepis rozhovoru

Kam chodíš do školy a kolik je Ti let?

ZŠ Lelekovice a je mi 11 let.

Jak trávíš svůj volný čas?

No... Ráda zpívám, hraju na klavír a čtu si.

A nějaké kroužky navštěvuješ?

Ano, klavír, flétna, solový a sborový zpěv.

A jinak zaměřené kroužky?

Pohybové hry.

A třeba něco jako dramatický kroužek?

Ne, ten ve škole nemáme.

Kam chodíš za kulturou?

Pravidelně do filharmonie, máme totiž rodinné předplatné. A do různých divadel, do Polárky nebo do Městského...atak.

Kam ještě chodíš? Třeba do kina, na výstavy?

Jo.

A konkrétně? Navštívila jsi nějakou výstavu za poslední měsíc?

Asi ne...

Tak divadlo?

Naposledy v Janáčkově divadle na Aidě a v Polárce na Starých řeckých bájích a pověstech.

Výborně, takže když porovnáš návštěvy filharmonie, divadel a kina, kam chodíš nejčastěji?

Asi do filharmonie.

A kdybys to seřadila? Co by bylo dál?

Filharmonie, divadlo, výstavy a asi naposledy to kino.

Jaká divadla navštěvuješ nejčastěji? Už byla řeč o Polárce...

Polárku hlavně se školou...

S kým nejčastěji navštěvuješ divadla?

Se sestrou a se třídou...

Sleduješ herce v divadlech která navštěvuješ? Třeba jestli se objevují i v jiných divadlech?

Jo.

A někdo oblíbený?

Johana Gazdíková, v Marry Popins.

Podle čeho si vybíráš představení? Nebo Ti to vybere někdo jiný?

Spíš tak...

Čteš si o čem to bude?

Ano.

A kde získáváš informace?

V divadelním programu, nebo když je to podle nějaké knížky, tak si ji přečtu, nebo tak...

Sáhneš vážně po celé knížce nebo jen tak kousek?

Když to byly ty Báje, tak aspoň pár jsem jich přečetla. Ty které tam mají být, aby sem to líp pochopila.

A čteš to předem? Nebo až po shlédnutí představení?

Spíš předem...

A zpětně Tě to nenapadlo?

To taky.

V případě, že bys tam třeba něco nepochopila?

No přesně proto...

Jak dlouho dopředu plánuješ/jete doma návštěvu divadla?

To je různým, ale většinou aspoň tak týden.

Takže žádné rychlé rozhodování? Třeba ten den co se to hraje?

Ne.

Proč chodíš do divadla?

Baví mě to... Baví mě to, že je to živý, proto mě to baví víc než kino. Je tam lepší atmosféra.

Bereš návštěvu divadla jako událost nebo jako rutinu?

Je to můj koníček, zábava.

Chodíte z divadla ještě někam do restaurace?

Spíš domů... Jen když je to odpoledne, tak třeba někam zajdeme.

Všímáš si publika v divadlech, které navštěvuješ? Pozoruješ nějaké rozdíly v jednotlivých divadlech ?

Pozoruju, někde je víc dětský a někde víc dospělý publikum. A taky podle toho co se hraje.

A sleduješ třeba rozdíly v chování publika? Co třeba rozdíly v oblečení- v porovnání různých divadel?

Jo.

Vzpomeneš si třeba na nějaké představení, které se Ti vůbec nelíbilo?

To ne.

A naopak? Vzpomeneš si na něco co se Ti moc líbilo? Co by jsi třeba i doporučila?

V Městským Marry Poppins a mě se líbilo zatím všechno, všechno bych doporučovala.

Řeč byla o Polárce a Městském divadle, navštívila jsi i jiná divadla?

Husa na Provázku a jednou jsem byla v Bolkově

A co máš ráda na těch dvou zmiňovaných divadlech? MDB a Polárce? Jsou nejoblíbenější?

Tak chodím do nich nejčastěji... To ne, to se nedá takhle říct, chtěla bych jít i do jiných ...

Vyber si představení za poslední měsíc, rok... A můžeš mi říct, co se Ti na něm nejvíce líbilo?

Nebo nelíbilo?

Možná ty Staré řecké báje, bylo to na mě složité... Ale líbila se mi tam hudba a herecké obsazení.

Tak řeč už byla o Marry Poppins, co takhle srovnání: Staré řecké báje a Marry Poppins?

No Marry Poppins doporučuju spíš dětem, ale pobaví se u toho i dospělí a Staré řecké báje spíš těm starším dětem. Je to jiná kategorie.

A co Husa?

Byla jsem tam na Rusalce a na Teta Husa na neděli.

A když bys tyhle dvě představení srovnala?

Tak Rusalka je taková neúplná opera.

Líbily se Ti pěvecké výkony?

Jo, dobré.

Co scéna? Pohyb diváků během představení?

Mě se to takhle líbilo, možná jsem tam trochu mrzla, ale to mě vůbec nevadilo. Bylo to dobře udělaný, na těch balkonech a tak, líbilo se mi to.

Jak jsi vnímala to, že Tě tam jako diváka nechají půl hodiny stát?

Je to netradiční, ale mě to nějak nepřišlo, jak jsem sledovala tu hru, ani jsem si to neuvědomovala.

A viděla jsi na Provázku ještě něco jiného?

Ne, ale připravuju se na Shakespyré.

Dobře. Jak na Tebe působí prostor Husy na provázku? Třeba když jsi tam byla poprvé?

Tak bylo to mě jiné než ostatní divadla, ale mě se to tam líbí. Je to tam menší a netradiční, ale líbí se mi to.

A líbí se Ti prostory Husy? Nebo spíše velké divadelní prostory jako je MDB?

Líbí se mi oboje...

Kde se cítíš pohodlněji?

Možná v těch větších prostorech.

Děkuji Ti za rozhovor.

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo

Datum 9. 11. 2011

Skupina divadla DHNP

Vaše jméno Magdalena Baumannová

Demografické údaje o respondentovi

Věk

Pohlaví muž

Studium

Povolání

Poznámky

Přepis rozhovoru

Jak nejrady trávíš svůj volný čas?

Kamarádi, dělání věcí do školy, sport...

Co kultura? Jak moc je pro Tebe důležitá?

Kultura pro mě představuje akce spojené s kamarády. Jsem z Olomouce a kamarády mám také tady v Brně a v Praze. Takže se vždy na něčem domluvíme a vyrazíme, nejčastěji do divadla nebo na koncerty.

Jsi abonentem nějakého divadla?

Ne, ani o tom neuvažuji.

Jaké byly Tvoje první zkušenosti s divadlem? Máš nějakou osobní zkušenost i ze strany účinkujícího?

Tak určitě to začalo představeními v rámci školy. Od 17ti jsem se dva roky pokoušel hrát v amatérském souboru, ale pak mi došlo, že tudy cesta nevede a navíc jsem šel studovat sem do Brna. Ale je třeba zajímavé, že jediná premiéra, na které jsem kdy byl, byla ta moje, takže to znám jen z té druhé strany. Tu nervozitu a spoustu zvláštních pocitů.

Jaké divadla navštěvuješ v Brně?

Nejčastěji Husu na provázku a Hadivadlo.

Co jsi viděl v Huse na provázku?

Svlékání z kůže, Baladu, Baletky, České moře, Příliš hlučnou samotu...Baladu jsem viděl už na střední, nás profesor organizoval různé kulturní zájezdy a Balada byla jedním z nich.

Jak vnímáš Husu jako divadlo, jako prostor, jako soubor lidí, kteří tam působí?

Poslední dobou mě neláká žádná husovská inscenace, jakoby se jim z repertoáru vytratily 'velká' témata. Když hráli Dostojevského, bylo to něco silného, hlubokého, co člověka naplní, teď to tam chybí. Nevím, kde se stala chyba. Poslední dobou mě víc baví a přitahuje Hadi. Jinak to prostředí mám moc rád, ty lidi, herce, i ta hospoda je moc fajn. Hlavně na rozebírání představení nad pivem.

Absolvoval jsi někdy v Huse na provázku i nějaké nedivadelní akce?

Jen zahájení festivalu Encounter, ale to je vlastně taky divadlo.

Odešel jsi někdy z představení, protože se ti nelíbilo?

Asi už z úcty k tvůrcům zůstávám až do konce. A co si vzpomínám, tak jsem viděl jen jedno, které se mi opravdu vůbec nelíbilo...

Máš tam nějaké oblíbené herce/herečky?

Dostal mě Petr Jeništa v Raskolnikovovi a moc rád mám Jiřího Vyorálka. Viděl jsem ho už i ve filmu Muži v říji. Pak taky v Elementárních částicích a v Korespondenci V&W. Z hereček určitě Eva Vrbková a Ivana Hloužková v Baletkách.

Co režiséři?

No tak v Huse jsem viděl hlavně Morávka, moc zajímavý byl ten Dostojevský, ale co mělo znamenat to Moře, to fakt nevím.

Co hledáš nebo co čekáš od divadla?

Mám rád hry, které jsou na nějakém pevném základu, velká díla. Řešení filosofických otázek. Potom mám nad čím přemýšlet. O čem diskutovat s kamarády.

Rozplakalo Tě někdy představení?

Ano! Korespondence V&W, myslel jsem, že taková věc se mi nemůže stát a najednou to přišlo. Kolem mě plakala spousta lidí, bylo to úžasný!

Chodíš do divadla i sám?

Ano, nemám s tím problém. Myslím, že si to užiju stejně, jen jsem ochuzen o názory ostatních po představení.

Chodíš na nějaké inscenace víckrát?

Ne, to se mi ještě nepovedlo, některé mě sice oslovili, silně, ale neměl jsem potřebu vidět je víckrát... Ale je pravda, že takhle sleduju záznamy. Třeba Doma u Hitlerů už jsem viděl několikrát. Na záznamu je to všechno jenoddychovka, to není jako v divadle.

Nejsilnější divadelní zážitek?

Asi ten Raskolnikov v Huse, Petr Jeništa mě uchvátil.

Jak si vybíráš představení, které navštívíš?

Nejčastěji asi na doporučení přátel, kteří mají podobný vkus. Někdy stačí aby mě oslovil titul a jdu. Nedávno to třeba bylo na základě knihy, četl jsem Elementární částice, které mě fascinovaly, z představení jsem ale odcházel zklamáný... Mikulášek absolutně opomenul spoustu toho zajímavého a důležitého co v knize je.

Vnímáš nějak rozdíly mezi publikem v různých divadlech?

Tak pokud jde o Husu a Hadi, v Huse jsou vesměs středního věku. V Hadi je publikum mladší. Ale oboje mi vyhovuje, člověk se tam cítí dobře. Když to srovnám s naším divadlem v Olomouci, které je asi něco jako tady MDB, tak tady jsou lidé, co jdou za divadlem, tam lidé, kteří se chtějí jen ukázat.

Říkal jsi, že ses na Provázek poprvé dostal se školou, takže vzdálenost pro Tebe není problém?

Ne, jezním za divadlem i do Prahy a tady to mám blízko. A na Svlékání z kůže jsme byli s přáteli na vlastní pěst, to jsem ještě byl v Olomouci.

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo

Datum

Skupina divadla DHNP

Vaše jméno Magdaléna Baumannová

Přepis: Markéta Pošvářová

Demografické údaje o respondentovi

Věk

Pohlaví žena

Studium

Povolání

Poznámky

Přepis rozhovoru

Co pro Vás představuje volný čas a jak ho trávíte nejraději?

Volný čas trávím strašně ráda o samotě s knížkou. Samozřejmě, taky chodím do divadla.

Jaké místo má kultura ve vašem životě?

Docela dost zásadní. Já mám ráda hezké věci a duchovno a to divadlo mě uspokojuje, to je pro mě takový svátek.

Co všechno pro Vás to divadlo představuje? Máte nějaký rituál před tím, než jdete do divadla?

Tak, protože se na to vždycky těším a je to pro mě ten svátek, tak se vždycky pěkně obleču, namaluju, udělám si takovou tu dobrou náladu – všechno hodím za hlavu, uklidním se a pak už se jenom těším.

Takže to není žádná rutinní záležitost?

Ne, to určitě ne.

A co jiného, kromě divadla, co se kultury týče? Třeba nějaké koncerty...

No, tak na koncerty taky ráda jdu.

A co třeba konkrétního v poslední době?

Zahajovací koncert filharmonie na Špilberku. To se mi moc líbilo, to bylo krásný. Už jen ta atmosféra. Kouzlo romantické fantazie- Listz a Strauss. Taky počasí vyšlo a setkala jsem se tam s milýma lidma a tak...

Považujete se za aktivního nebo pasivního iniciátora kultury? Jestli jste to vy, kdo podněcuje návštěvu divadla nebo se necháváte zvát?

Já jsem pasivní. Asi tak v 80%. Ale zase když najdu na internetu nějaký koncert nebo tak, který mě zajímá, tak to zase zhuntuju všechny já.

Když se vrátíme k tomu divadlu, čtete si před představením recenze?

Ano, zajímá mě co uvidím. Minimálně jednu si přečtu.

A bylo by Vás to schopno ovlivnit tak, abyste na to představení nešla?

Ne, to ne.

Jaký typ divadla preferujete? Máte nějaké oblíbené divadlo?

Za poslední čas jsem byla dostkrát v Huse a to mě teda docela pohltilo. Ta se mi líbí ze všech divadel v Brně asi nejvíc.

A co konkrétně Vás na tom hle divadle oslovuje? Nemyslím konkrétní představení.

Mně se na tom líbí taková ta bezprostřednost. Ta domácí atmosféra. Taková ta pohoda.

Máte nějaké oblíbené herce? Někoho koho třeba sledujete i mimo toto divadlo?

Strašně mě oslovil Vyorálek.

A viděla jste ho i někde jinde? Třeba v televizi?

Ne. Nebo možná jo, ale nevím v čem... No, každopádně se mi nejvíc líbil v Idiotovi. To bylo vážně krásný. To jsme skoro až plakala.

Co jste v Huse ještě viděla kromě Idiota?

Hamleta, Baletky a Baladu pro banditu. Baletky mě taky hodně oslovily, protože se vlastně týkaly problémů žen mého věku a úplně jsem to všechno tak nějak chápala. Měla jsem pocit, že se to týkalo konkrétně mě. A byla jsem úplně vedle z toho, jak to vždycky zvládly a utáhly to představení.

Takže herecké výkony výborné?

Úžasný.

A jak jste vnímala změnu toho prostoru? Baletky se hrají dole ve sklepě.

Tak já jsem tam byla vlastně už na Alchymistovi, takže jsem už věděla, do čeho jdu a to se mi na tom právě hodně líbilo, že to bylo jen pro pár diváků, že to bylo takový intimní.

Jak rychle a operativně si představení vybíráte? Jste třeba schopna uvidět ráno, že se někde něco hraje, odpoledne si koupit lístek a večer na to jít nebo si spíš plánujete představení s předstihem?

No, já si to svoje rozhodnutí, jestli na to půjdu, nechám tak den dva uležet a pak se uvidí.

Proč do toho divadla chodíte? Co od něj očekáváte?

Že to zase o trochu rozšíří mé kulturní obzory.

Je to pro Vás třeba i určitý druh relaxace?

Určitě. Člověk když má takový zážitek, tak z toho potom čerpá.

Všímáte se třeba i publika? Nejen tady, ale i v jiných divadlech. Například, kde se jak oblékají...

Určitě. Všímám si, jak jsou oblečení. A právě v té Huse je to dost benevolentní, že tam chodí jak v obleku, tak v riflích, ale já bych to úplně respektovala.

A chování publika vnímáte jak? Třeba i v porovnání s koncertem vážné hudby.

V Huse je převážně mladé publikum a je to tam takové spontánnější. Takže to je určitě příjemnější, než takový suchaři někde na koncertě, kteří třeba škrobeně sedí a ani se neusmějou.

Takže Husa Vám v tomhle ohledu vyhovuje?

Určitě.

Vybavíte si první divadelní zážitek? Nebo první, který Vás oslovil?

První věc, co si vybavuju, tak to jsem byla ještě hodně malá. Moje babička uklízela v Janáčkově divadle a já jsem tam s ní chodila a dívala jsem se na generálky. Seděla jsem sama v hledišti a to bylo úplně úžasný. A babička mě pak několikrát do toho divadla i vzala. Byla jsem třeba na Labutím jezeru, to bylo tak krásný! A potom, jak jsem byla o trošičku větší, tak jsem chodila se školou, to jsme měli předplatné. To jsme byli třeba na Liše Bystroušce a ta se mi teda nelíbil, to musím přiznat. Potom si pamatuju, že jsme byli na Prodané nevěstě, ta se mi líbila. A do dnes si to tak nějak vybavuju. Vždycky když to vidím třeba v televizi nebo jsem na ni už i několikrát byla v divadle, tak si vždycky vzpomenu, jak jsme tam chodili s těma děčkama a paní učitelkou.

Takže Vaše divadelní základy byly spíš klasické.

Ano. A když byly moje děti malé, tak jsme taky chodili docela dost do divadla. Těm se strašně líbil balet Sněhurka a sedm trpaslíků. Do Janáčkova divadla jsme chodili hodně často, na tu klasiku, ale třeba do Mahenova divadla moc ne. Tam jsem byla třeba na Hamletovi a to byl Hamlet á la Metrix. To bylo hodně zvláštní. Hamlet chodil v černým koženým kabátě a na scéně bylo jen lešení a jinak nic. Ale líbilo se nám to.

A máte nějaký konkrétní zážitek, který se Vám vryl pod kůži? Třeba jen vzpomínku na nějakého herce nebo baletku nebo jen nějaký pocit z nějaké scény?

No, když jsem byla na Tajemství zlatého draka, tak protože mám ráda Landu, tak mně se to líbilo šíleně. Ale nejvíc asi vzpomínám na ty Baletky. Ivana Hloužková byla úplně bezkonkurenční. To bych ještě někdy strašně ráda viděla.

Doporučujete lidem představení, která se Vám líbila?

Doporučuju.

Říkáte jim třeba i o čem to bylo nebo prostě jen řeknete, bylo to hezký ,na to jděte?

Jenom tak lehce o čem to bylo a že by se jim to líbilo, protože mně se to taky líbilo. Já jsem po představení vždycky v takové euforii, že kudy chodím, tudy doporučuju.

Když jsme u toho doporučování, všímáte si nějaké propagace na Husu ve městě nebo tak?

Registruji ji a často se dívám na internet.

Jak se Vám líbí ty jejich webovky?

Líbí. Líbí se mi, jak to mají pěkně vyřešený. Ta atmosféra a to prostředí toho webu.

Zažila jste někdy nějakou provázkovskou akci mimo zdi tohoto divadla? Třeba nějaké jejich koncerty a besedy?

Ne.

A od kdy vnímáte, že provázek existuje?

Já jsem chodila už do Domu umění. Tam jsem byla třeba na Donutilovi.

Takže je znáte úplně od začátku.

Ano, podle mě mi bylo takových 18, když jsem je viděla poprvé.

A co jste viděla za představení, vzpomenete si?

Misterio Buffo, se to jmenovalo. V tom hrál Donutil a Zatloukal. A vlastně taky Polívka. No, ale v té době to bylo pořád vyprodané, to nebylo vůbec možné sehnat ty lístky.

Když se potom přestěhovali na Zelný trh, viděla jste něco?

No, až teď v poslední době.

A kdybyste měla jmenovat úplně nejoblíbenějšího herce, tak kdo by to byl?

Tak to bude ten Vyorálek.

A co režisér? Vy jste říkala, že jste viděla dvě věci od Morávka (Baladu a Idiota) a pak Hamleta. Pozorovala jste nějaké rozdíly nebo něco jako Morávkův rukopis, když jste od něj viděla dvě inscenace?

No, tak ten Hamlety byl hodně strohý. To se mi moc nelíbilo. Bylo to hodně ořezané.

Na mě to nepůsobilo. Třeba ta Balada se mi líbila i ten Idiot, to bylo takový lidský. Ten Hamlet mi připadal strašně smutný a to mi nedělá dobře.

Takže v divadle preferujete spíš komedie. A ovlivňuje Vás vnímání okolního publika?

Třeba přijdete do divadla s dobrou náladou a někdo je protivný, zkazí Vám ji taky?

Ne, to ne. Nebo jsem to alespoň nikdy nepostřehla.

A co hudební stránka divadla? Třeba v Baladě.

Jo, to se mi líbí, To bylo takový zajímavý. Bylo to úplně jinak než původně, ale líbilo se mi to.

A co herecké výkony v Baladě? Byl tam někdo, koho byste třeba vyzdvihla?

Líbila se mi ta Eržika.

Eva Vrbková. Takže se Vám líbila i pěvecky i herecky?

Ano. Ale i ten Nikola Šuhaj. To byl výkon, úplně z něho řinul pot.

A kdybyste měla tu možnost, šla byste některá ty představení víckrát?

No samozřejmě. Třeba Idiot, na to bych šla klidně třikrát ještě, klidně. Protože to se mi tak strašně líbilo, že to se ani nedá popsat.

A chtěla byste to vidět třeba i v jiném obsazení nebo byste se bála, že by Vás to zklamalo?

No, nevím... Jak s tím Liškou... Ale asi jo, asi bych to chtěla vidět i s ním. Určitě bych se tomu nebránila.

A s kým nejčastěji chodíte do divadla? Šla byste i sama?

Já když mám nějaký takový kulturní zážitek, tak se s tím musím s někým podělit. Já bych sama nešla, ne. Já bych to v sobě nemohla dusit. Ale strašně ráda chodím do divadla s mými nejbližšíma.

A koupila byste si třeba předplatné?

Koupila. Jen mám problém s nočním dojížděním domů, bydlím 20km od Brna.

Protokol pro zápis kvalitativního dotázníku

Číslo

Datum 24.5.2011

Skupina divadla

MDB

Vaše jméno Helena Brzobohatá
přepis Vladimír Oravec

Demografické údaje o respondentovi

Věk

Pohlaví

muž

Studium

Povolání

Poznámky

Toto je můj učitel němčiny, člověk, který je absolutní blázen do muzikálu. Jezdí po světě za konkrétními inscenacemi, několikrát byl ve Vídni, v Londýně, jednou v New Yorku. Má hudební sluch a za ty roky praxe odpozorované herecké způsoby. Dokáže poznat dobré představení, ale musím zkonstatovat, že k repertoáru MdB bývá dost nekritický. Považuje tam všechna představení za perfektní. Ty, o kterých mluví s menšími výtkami, bych spočítala na prstech jedné ruky.

HB

Přepis rozhovoru

HB:

Obecné kulturní vyžití. Jak trávíš volný čas?

No tak, volný čas... s přáteli, kultura, hlavně, taky, potom kino, divadlo, jo...

HB:

Co ještě?

Taky výstavy, ale ty spíš už jako botanika, taky přírodopis a jako, když můžu, tak cestuju.

HB:

Zahrádka...

No, to taky.

HB:

Tak. A jaké místo zaujímá kultura ve tvém životě? A teď z hlediska důležitosti i množství času. Když to jako uděláme žebříček...

Uhm. Tak já myslím tak určitě v první trojce. Jo? Když bych vzal...

HB:

Divadlo?

...takový ty volnočasový aktivity, který mně baví, a který jsou zároveň součástí údržby domu, to znamená ta zahrada, jo prostě, takový ty věci návštěvy přátel, tak určitě se to vejde na to druhý, třetí místo.

HB:

Jasně. A teďkom, kdybys dal dohromady asi poslední měsíc, kdes byl?

Jo, tak, teďka v té Vídni...

HB:

Vídeň, jasně.

Ve Vídni. A předtím vlastně v rámci předplatného, jo? Já jsem byl ještě navíc na Oidipovi, co jsem neviděl, no a potom jsme měli...

HB:

V rámci předplatného jste měli co? Chicago?

V rámci předplatného jsme měli od začátku Chicago a předtím jsme měli ještě Dobře rozehranou partii, jo, a Sugar, takže co jsem neviděl. Takže teďka se chystám příští týden na Měsíční kámen.

Jo, takže ono to prakticky je furt něco.

HB:

Jo, pořád něco.

To jsem ještě chtěl kino a filmy v kině, v kině jsem byl na Černé labuti, jo, to bylo perfektní, líbilo se mi to, a doma jsem zhlédl Dívka, která si hrála s ohněm a Dívka, která koplá do vosího hnízda, což je podle toho bestselleru...

HB:

Stieg Larsson.

No, no, no. To se mně moc líbilo, pak jsem...

HB:

Četl jsi knížky?

Ne, to jsem nečetl.

To jsem nečetl, právě proto...

HB: Mám všechny tři a byla jsem nadšená. Fakt, byla jsem nadšená. Dobře. Takže to bylo celkem hodně. Tak. Vzhledem k celkovému kulturnímu vyžití, jaké místo ve tvém životě zaujímá divadlo?

No tak, z toho kulturního vyžití je na prvním místě (divadlo), takže nejčastěji chodím do divadla.

HB:

Takže procentuálně by se to asi jak?

Protože v rámci toho předplatného, já si myslím, že to činí tak určitě sedmdesát procent, jo?

HB:

Ano, ano...

Protože do toho pak prostě ještě nějaký to kino, jo, výstava a...

HB:

Jasně. Dobře. Tak. Teď to divadlo. Jaké divadlo navštěvuješ nejčastěji? Která divadla?

Městské, nejvíc Městské, jednou za čas, to je tak jednou za tři roky, za čtyři, za pět Mahenku. To jsem tam byl ještě na Zaslíbených v Mahence a tragédie...

HB: smiech

Nepřežitelné, jako, první dvě hodiny, že si tak jako zvyknu...

HB: smiech

...potom jako když už jsem, šel do toho divadla tak jsem měl podezření, že to začínalo v sedm a ptal jsem se hned u okýnka v pokladně, že v naději, že tak v devět budeme

hotoví, protože já jsem tam šel víceméně kvůli sesetře a tam mi paní řekla, že když hrají rychle, tak v deset deset a když budou hrát pomalu tak až v půl jedenácté. Já jsem si říkal, ježíšmarja, co tady budeme ty čtyři hodiny dělat, skoro, jo? No né, no bylo to prostě, mně to připadalo hrozný, jo? Městský divadlo je na prvním místě, pak teda ta Mahenka, v dřívějších letech jako spíš v tom mládí, prostě avantgardy a protestu, jsme chodili do Provázku a HaDivadlo, ještě když bylo v Prostějově, dojíždělo do Brna a potom když se tady usídlilo, jo?

HB:

Výborně. Jaký typ divadla preferuješ? Třeba z hlediska žánru.

No mně je to naprosto jedno, jo, jako mně je to naprosto jedno a rozděluju to na dobrý a špatný. Prostě, co mně osloví a co ne. Nerad se v tom pitvám, jo? Prostě nemám moc rád nějaký filosofický úvahy proč a co. Ale myslím si, že jako divák a někdo duševně rozvinutější člověk dokáže poznat co je jako dobrý a pro mě jako přínosný a co ne, jo?

HB:

Z hlediska prostoru?

Naprosto jedno. Klasický prostor, nějaký studiový prostor, chodím do Marty, co jsem zapomněl říct, jo? Takže... naprosto jedno.

HB:

Nepreferuješ...

Ne, ne, ne, naprosto jedno. Zažil jsem divadlo v parku na židličky, zažil jsem divadlo... prostě... na hradbách na Špilberku, jo prostě...

HB:

V různých prostorách...

V různých prostorách, v klasické aréně, kde se hrály letní představení, v amfiteátru, na skále v Nesebru Nabucca, jo? Prostě kdekoli, mně je to úplně jedno.

HB:

Výborně. Tak. Sleduješ působení tvůrců daného divadla i mimo brněnských i mimo divadlo, tady se ptají, jestli sleduješ naše herce i jinde?

Pokud jsme fanoušci Městského, tak sledujem, co se o těch hercích kde píše a kde vystupují v televizi a kde hostují, jo? Prostě, a docela mně to zajímá, jo? Třeba teďka vím, že vyhráli nějakou tu cenu se Školou, základem života, jako komedie a podobně a je to také jako povzbuzující taky pro diváka.

HB:

Sleduješ to, čili nejen film, ale kde oni vystupují, ale když ten Jacek byl v novinách...

Ano, taky v novinách, přesně, cokoliv, jo? Pokud se tedy objeví v nějaké inscenaci, seriál nutně s Pavlou Vítázkou nesleduji, ale vím, že v něm hraje, a podobně.

HB:

V pohádce, když se objeví...

No, no, no, jasně, tak potom tenhle je s Brna.

HB:

Výborně. Myslíš si, že má naše divadlo nějaké specifikum, kterým se vymezuje...

Stoprocentne.

HB:

...vůči jiným divadlům?

Stoprocentně.

HB:

Jaké?

Um... Jednak pestrost, jo?

HB:

V repertoáru?

Šíře repertoáru, záběr, jo? A potom co se týče té muzikálové tvorby, která mně hodně zajímá, tak, že to prostě nemá obdoby, ten repertoár, který je tady nasazený, byť třeba na jednu dvě sezóny, nebo třeba jen experimentálně, když se představení nechytne, jo? Třeba dva měsíce, ale třeba i taková Nana mně připadala docela dobrá i když se pak špatně prodává, nebo, jo? Nevím. Jednak ten repertoár je světovej a jednak náš, co se dává, to se nevidí.

HB:

Jo. Je to tak, no. Podle čeho vybíráš nějaká představení na jaká půjdeš? Což je trošku problém, protože ty chodíš, vlastně vidíš celý repertoár v rámci abonmá, jo? Ale podle čeho? Jestli třeba...

Já jsem zase takovej, že když se mi něco líbí, tak na to jdu klidně i pětkrát. Třeba Fantom opery. To prostě je tak, že jsem rád, že máme předplatné, protože je fakt, že mnohdy mně to donutí jít i na představení, na která bych normálně nešel a jsem potom většinou rád, že jsem je viděl. I když bych už na ně po druhý nešel. Ale je to pro mně přínosný mít předplatný, z tohoto důvodu, nejenom že propadnou peníze, to není jako tím...

HB:

Jasně.

...člověk je svým způsobem přinucený i když by se zrovna nezvedl, na to představení jít a podívat se.

HB:

To je abonmá. A když si hledáš ty inscenace i mimo, podle čeho se orientuješ?

No tak, taky většinou podle nějakýho přehledu, nebo jména, pokud znám to divadlo, nebo skupinu, která má přijet, nebo pokud se dozvím, že je to nějaká mimořádná událost kulturní, tak si třeba najdu na internetu podrobnosti a potom se rozhodnu. Jo? Pokud zrovna neznám tu skupinu. Pokud znám, vím, že třeba nějaké Pražské divadlo nebo nějaké významné divadlo jiné, tak prostě tam už...

HB:

A ty si vlastně ty recenze vyhledáváš většinou kde? Na internetu?

Na internetu, a nebo potom většinou bývají i třeba nějaká noticky v novinách, jo? Poznámky v kulturních rubrikách, a podobně.

HB:

Jezdíš i za divadlem někam jinam?

Jo.

HB:

Podle čeho si vybíráš? Podle titulu? Podle doporučení?

No, tak tady jsou to v tomto případě, jako opravdu, protože mně hodně baví ten muzikál, tak jsem tu a tam něco zhlédl v Praze.

HB:

Uhm.

Teda většinou jsou to ta muzikálová představení, ale byl jsem třeba i v Bratislavě na činohře, jo? Prostě, není to omezený, nějak... Když je něco dobrého a naskytne se mně příležitost jako jet...

HB:

Dobře, ale jak se dozvíš, že je to dobrý? Jak to vyhledáváš? Aktivně nějak?

Někdy, někdy už prostě o tom divadle člověk ví, že víceméně skoro všechno, co tam dělají je dobrý, jo?

HB:

Jasně.

Některý ty scény mají taký zvuk, že stojí za to tam jet, ať je to cokoliv.

HB:

Ano.

A jinak většinou pokud je to takhle, tak se to člověk doví přes nějaký ty kulturní rubriky, z internetu, nebo přímo na stránkách toho divadla. Často se třeba dívám na stránky těch divadel republikových a uvažuju jestli tam pojedu nebo ne.

HB:

Výborně. U tebe je to jasný. Aktivní nebo pasivní divák. Iniciuješ výpravy do divadla ty, nebo jsi spíš ten pasivní? Jak to je?

No, u nás to je, my jsme tady v tom směru taková aktivní rodina čili tam iniciujeme všichni.

HB:

Všichni? (smiech)

No já je většinou zvedám ze židle co se týče těch zahraničních představení, tak tam objednávám vstupenky já a zjišťuju já, a ptám se, jestli by chtěli jít a zjišťuji zájem.

HB:

Čili jsi jednoznačně tím iniciátorem, jo? S kým běžně chodíš do divadla?

Tak tam asi chodíme celá rodina, to znamená, matka, sestra, chodil strejda a sestřenice a plus přátelé.

HB:

Široká rozvětvená rodina? Jak rychle a operativně vybíráš? Jestli potřebuješ dlouhodobou přípravu nebo...

Na výběr představení?

HB:

Ano. Jak dlouho vybíráš to představení? Čili jestli potřebuješ na to dlouhou přípravu anebo se dokážeš rozhodnout ze dne na den?

Je fakt, že někdy mně něco odradí i když je prostě nějaká moc velká davová hysterie a všichni tvrdí, jak je to báječný a že to musím vidět. Tak to jsem mnohdy na pozoru. Protože se mi někdy stalo, že jsem fakt teda byl překvapenej, že se mi to nelíbilo a člověk si pak připadá jak blbec, když jemu se to nelíbilo a všem se to líbilo, jo? Ale... tak to bývám na pozoru. Ale jinak, jako, nemusím dlouho přemýšlet jestli půjdu nebo ne, prostě většinou je to podle toho jestli o to představení mám zájem nebo ne, jo? Prostě, když mně to něco říká nebo jsem o tom slyšel, jo, tak se na to jdu podívat, mnohdy i když jsem o tom neslyšel, tak jenom ze zajímavosti. Jo? Nemusím nutně přemýšlet měsíc jestli na to představení...

HB:

...půjdeš nebo nepůjdeš...

...protože pak ho přešvihnu a už je derniéra.

HB:

JZ jakého důvodu chodíš do divadla? A teď, je to divadlo pro divadlo, vyloženě jen kvůli divadlo anebo jestli divadlo jako společenská záležitost, co u tebe převažuje? Nebo jestli vůbec něco převažuje?

Tak za prvé, tam převažuje to, že je to úplně jiná atmosféra než když je člověk v kině nebo u televize pustí si filmy, to je hlavně, jo? Prostě co se týče té atmosféry a té sdělnosti toho bezprostředního kontaktu, jo? Takže to je na prvním místě, to stoprocentně. No a potom teda taky to, že můžu mít rád nějaký film, ten si pouštím, ale ten film je pořád stejný, zatímco to představení je pokaždý jiný.

HB:

Proto chodíš rád opakovaně?

Ano, třeba opakovaně taky. Že prostě mnohdy vím, že to představení je vynikající, vtipný nemusí to být jen komedie, může to být třeba i drama, takže rád se na to podívám třeba i víckrát, když vím, že to představení je dobře udělané, vím, že jsou tam špičkoví herci, kteří dokážou improvizovat, dokážou to představení měnit aniž by mu ublížili nějak jako obohatit, že prostě nějakou scénu zahrají jinak, jo?

HB:

To tě na tom baví...

To mně taky baví...

HB:

Ten vývoj inscenace...

Jo, ano.

HB:

Spojuješ divadlo taky s nějakou jinou společenskou událostí?

Většinou...

HB:

Třeba večer s přáteli?

Ted' už ani né, ale předtím jsme si chodili někam sednout, pochopitelně jako představení bereme jako společenskou událost, protože se tam setkáváme s přáteli, tak si člověk koupí skleničku, jo, prostě, to už to patří k tomu, prostě tady ty doprovodní věci, jo?

HB:

Když ti divadlo v rámci abonmá koliduje s jinou kulturní akcí, čemu dáš přednost?

Třeba teďka s vaší Vídeň, prostě mi to koliduje s Kvítkem s horrorem, takže pojedeme jako, vím, že ten Kvítek z horrorem mi neuteče, zatímco vy nebudete mít jiný termín, takže takhle, ale jinak jsem schopen odvolat akce, prostě kvůli tomu, že mám představení a že bych ho nerad prošvihl, tak si to zařídím tak, abych šel na to představení.

HB:

Jen pro vysvětlenou Vídeň znamená výlet komerčního oddělení s odborným výkladem pana učitele a skutečně je to jedinečná exkluzivní záležitost jednou do roka a jediný termín byl tehdy, kdy pan učitel má představení. (smiech) Všimáš si publika? V divadle?

Ano. Všimám si publika. Všimám si samozřejmě publika. Většinou pochopitelně má v záběru, protože se nerad otáčím, i když taky hodím po známých přes rameno a někdy mně to baví sledovat reakce těch lidí, jo, někdy u některého představení je fakt vidět, že jsou unaveni z práce, že někdo si občas schrupne, to všechno se stává v divadle, člověk tam opravdu vidí všechno, jo, a to je tedy taky zajímavý mnohdy.

HB:

No, ano, ano.

Při tom, co se děje na scéně sledovat jak reaguje publikum.

HB:

Když chodíš častěji na ty představení, je to publikum samozřejmě ovlivněné tou inscenací...

No, no, no. A úplně je poznat, kdo tam jde jen jako doplněk, když třeba manželka nebo manžel řekne, že půjdeme do divadla, tak půjdeš se mnou a je vidět, že když on nebo ona půjdou do divadla, tak příští týden zas on nebo ona můžou jít s kamarádkama do kavárny, nebo s kamošema na ryby, to je třeba vidět na těch lidech a je vidět, že opravdu někteří ti lidi jsou tam víceméně furt donuceni, že prostě chodí, aby byl doma klid, ale není to tak častý jev. Většinou je vidět, na těch reakcích publika, že tam jdou se zájmem.

HB:

Ty navštěvuješ ty různá divadla, dokážeš rozlišovat to publikum jednotlivých divadel?

A jako ve světě nebo jenom u nás?

HB:

Jasně i ve světě. Jezdíš nejenom do Vídně...

Byl jsem v Londýně...

HB:

Londýn...

Byl jsem v New Yorku...

HB:

...a New York...čili dá se nějak rozlišit publikum?

Stopro... Američani jsou jako malé děti, úplně. Fandí při představení, křičí...

(smiech)

HB: (smiech)

Dupou...

V Londýně to bylo takový mezinárodní, což mně překvapilo, možná víc mezinárodní než v Americe, na Broadwayi, tady to připadalo, že bylo víc Američanů, nebo skoro samí Američani, ani jsem si jako nevšiml, že by tam bylo mnoho cizinců a v Londýně to byli Italové, Japonci, jo? Prostě směska...

HB:

Půl Evropy...

A Japonci jsou všude. Ve Vídni, tam jsou hlavně Rakušáci, ale bylo tam vidět hodně Rusů, Poláků, z toho východního bloku, možná proto, že ta Vídeň je taková nejvíc dosažitelná pro ně, a zároveň je to takové krásné město. Možná proto, že když už jsou ve Vídni, tak si koupí vstupenku do divadla tam.

HB:

A je mezi nimi rozdíl, třeba mezi tímto publikem a publikem Městského divadla?

Já myslím, že ani ne. Třeba teďka jak jsem tam byl v neděli, tak vstávali ve finále úplně stejně, tleskali, prostě okamžitě bylo standing ovation a publikum tleskalo ve stoje, nadšeně pískali, jo? Prostě ty reakce mi připadají takový vyrovnaný, akorát na rozdíl od těch zahraničních divadel, toho jsem si všiml poprvé až teď v té Vídni, opravdu děkovačka třikrát čtyřikrát a dost. Zatímco u nás se může tleskat klidně patnáct minut a prostě děkovačka je dál a dál, což venku nebývá zvykem. Tam prostě opravdu se představení odehraje, padla, oni se slušně s úsměvem poděkují publiku, publikum hurónsky zatleská, postaví se, ale opravdu jen třikrát čtyřikrát, pak se zavře opona, sjede pevná opona a orchestr hraje do odchodu a lidi opouští divadlo. Prostě žádný plusový přesčasy.

HB:

A rozdíl mezi publikem...

To jsou také ty komerční divadla, takže možná kdyby byl člověk třeba v Metropolitní opeře, na nějakém trháku s hvězdným obsazením, tak asi by se tam netleskalo jenom dvakrát třikrát, že by možná byl ten potlesk byl delší.

HB:

A rozdíl mezi publikem brněnských divadel?

No...

HB:

Když srovnáš Městský divadlo hudební scénu s Martou, třeba?

Tak v tý Martě je to takový svět sám pro sebe, protože tam jsou kamarádi těch herců, těch studentů, jsou tam jejich rodiče, jsou tam profesoři, ten prostor je tam malinkej. Takže se to tam naplní těmi známými a rodinnými příslušníky a jinak ty reakce jsou adekvátní A je naprosto jedno, jestli tamněkdo sedí v krat'asích nebo riflích. A co mně překvapilo, ale to je možná tím... daný tou Mahenkou, já bych totiž v tý Mahence vůbec nedělal činohru, já bych tam dal fakt nějakou komorní operu, komorní balet, protože to byla úplná tragédie, když na to poslední představení, jako ti lidi nekteří opravdu, ne aby se do divadla chodilo jak trhání, ale oni opravdu byli vyšňořeni, jak na nějaký gala představení já nevím jaké operní hvězdy a potom tam hrají něco.. a bylo vidět, že to publikum už jenom tím prostorem starým krásným, kterej je nádhernej, ale je do určité míry svázaný, prostě se bojí víc projevit, jo, a potom někdo, nám se tam při představení stalo, se smál každé druhé větě, která tam padla na jevišti a potom se všichni dívali do lóže a nedívali se na jeviště, jo, bylo to takový hrozně zvláštní. Já jsem si tam všiml, že tá nádherná prostora Mahenova divadla a do toho hrajou takové Zaslíbení, nevím, mně to prostě připadalo, že se to tam nehodí vůbec.

HB:

Tak. Můžeš mi říct nějaký první nebo nejsilnější zážitek z divadla? Z nějakého konkrétního divadla?

Jako když jsem byl dítě?

HB:

Začněme tím prvním zážitkem?

Můj první zážitek, to mi bylo sedm let, osm maximálně, a to byla Liška Bystrouška v Janáčkově divadle. To jsem byl úplně hotovej, protože tam hrála naše spolužačka tu malou lišku, která chodila do baletní přípravky, takže hrála jako by se na začátku probouzí ten les, ten hajný tam spí, takže to jako dítěti sedmiletému, který potřebuje vidět názorně zvířátko, pro mě to bylo jako nejkrásnější zážitek. Tehdy jsme měli předplatný do Janáčka na operu a balet, takže jsme chodili pravidelně na operu, na balet a to jsem viděl prakticky všechno, přes Rusalku, Prodanou nevěstu, a já nevím, Kát'u Kabanovou, prostě všechno, co se hrálo několik let. Labutí jezero...

HB:

A ten nejsilnější zážitek?

Úplně nejvíc co se mi líbilo tady v Brně?

HB:

Ne. Nejsilnější divadelní zážitek. Nebudeme se vázat na Brno, prostě celkově, tvůj nejsilnější zážitek?

Tak můžu říct tři?

HB:

Řekni tři.

Takže, že jsem zatíženej na ten muzikál, tak Fantom opery, na tom jsme byli ve Vídni, potom to bylo...

HB:

Čím? Čím?

Tím technickým provedením, který tehdy u nás nebývali, zpracování, hudba, prostě všechno, efekty a nejen ty efekty, i ta hudba, taky výkony, ten zpěv, který by u nás neodzpívali ani v Národní opeře, ty soprány, to bylo prostě úžasný. Potom to byla Médea na scéně Bratislavského Národního divadla, ta byla úplně fantastická, v hlavní roli s Javorkovou, ve sboru byla Vášaryová, Magálová, Kocúriková. Dočolomanský tehdy ještě hrál Jásona, takže...

HB:

A čím zase toto?

To prostě tím, jak to bylo spracovaný. Úplně minimalistická scéna, potažená jenom hadrou, běžovou, která byla fakt jako písek, taková ta přímořská skála na Krymu, jo, táhlo se to přes ty sedadla, podobně, jak to bylo v Babylonu (nahrávka Babylonu MdB), nebo na nahrávce, takže takhle to bylo udělaný, táhlo se to do publika, takže my jsme na tom seděli a jinak tam bylo pár býlejších kostek na jevišti a do toho tam ony hráli tady ty tři jmenovaní herečky, samy hráli sbor, no a Javorková s Dočolomanským a Marošm Kramárem, tehdy jako mladým tam hráli jako ty hlavní role. Tak to se mi hrozně líbilo, to bylo úžasný. A potom to bylo Salomé v Janáčkovým divadle, jako hostovačka, tehdy když byl ještě Šimerda ředitelem, tak pozval nějakou ruskou pěvkyni, to byl takový ten týden, on začal dělat ty bloky a to byla Salomé s mezinárodním obsazením, kterou zpívala tehdy, já si za živýho boha nevzpomenu, jak se ta Ruska jmenovala, ale byl tam i rakouský tenor jako sólista a to bylo teda fantastický představení. To bylo fantastický.

HB:

To bylo zas kvalitou toho hereckého a pěveckého projevu...

Úplně, to prostě nemělo chybu. Jako i herecký výkon, pěvecký výkon, to prostě ta hlavní role, ta Salomé, na to do smrti nezapomenu.

HB:

Všechno dohromady. Kdo anebo co vás do divadla přivedlo? Tak to byli asi rodiče?

No, to byli rodiče.

HB:

Z jakého důvodu navštěvuješ Městské divadlo Brno?

Protože mně připadá svěží, živé, mladé, zajímavé. Mahenka mi připadá těžkopádná, stará, prostě křečovitá, já si nemůžu pomoci. Prostě, i jako teďka jsem se bavil se známými, kteří tam byli na těch Moravských sekretářkách, protože normálně jako sekretářky takový živý představení, jo, a říkali, prostě, že to bylo hrozný, a po celou dobu si představovali, jak by to asi udělali v Městském divadle, co by v které scéně udělali úplně jinak a jako líp. A tím jako nechci fandit, ale myslím si, že tady v naší široké oblasti, pokud jde o klasický divadlo je daleko nejlepší.

HB:

Dokázal by jsi vystihnout pocity po zhlédnutí dobrého představení? Jaké jsou tvé pocity? A pak, jaké jsou tvé pocity, když vidíš něco špatného?

To jsou hrozné pocity a to se se mnou táhne, protože když jsem viděl to Zaslíbení, se to se mnou táhlo ještě celý víkend a já jsem se toho nemohl zbavit (smiech) a ještě v neděli a v pondělí jsem sestře nadával, že kdybych se mněl dívat na stejnou, že když budu vybírat, to bylo tehdy na to doporučení, no ale to prostě, no, táhne se to potom se mnou dlouho a já na to potom pořád musím myslet a pořád mám pocit jako... no nevím...

HB:

Já když jsem to Zaslíbení viděla, tak jsem si říkala, chudák ti herci.

Jo, to já taky. A ještě... některý věci byli zajímavý, třeba o tý Maškový, to jsem třeba nevěděl...

HB:

Třeba ten vztah s matkou... to bylo takový nejsilnější snad...

Ona byla v mém dětství můj miláček, to jsme všichni plakali, když se zabila, jo, to jsme tedy hrozně prožívali, jsme ji mněli hrozně rádi, ale jak to bylo podaný a vlastně do slova a do písmene, kdo se s kým vyspal, kdo se s kým vožral a jak ji dostali a co mi připadalo hrozný, to byli ti estébáci, jak tam hráli šachy a utírali si nohy, jsem vůbec nechápal proč, jako jestli chtěli ukázat, že na každého z nich byl někdo nasazenej, asi

pravděpodobně jo, jeden byl černej a jeden bílej, jeden byl Štaidl a jeden Mašková, připadalo mi to celý taký bláznivý a úplně postavený na hlavu, prostě...

HB:

Pokus o bulvarizaci.

No, mně to připadalo..., jako věřím tomu, že to možná mezi těmi hudebníky tak chodí, asi ano, to si jako dokážu představit, že jsou ty vztahy na jednu noc, že to je běžný, ale celý mi to připadalo taký zbytečný, prostě, proč?

HB:

Proč?

Jsem si říkal, panebože, proč nám to vůbec ukazují, kdyby tam byli ukazovali nějaké sestřih toho filmu, ukazovali od začátku až do konce, ukazovali jak bruslí, Holliday on Ice, a k tomu občas něco řekli a udělali to hodinu a půl dlouhý (smiech), tak si myslím, že by to bylo únosný a ještě by se to lidem jako líbilo, ale ono, myslím si, že ta Mahenka má to svoje publikum fanoušků, protože to představení, na kterým jsme byli, tak bylo vyprodané, skoro, byl tam teda i Marek Vašut, seděl tam někde, protože i on tam hrál jednu dobu, tak se asi byl podívat a bylo to vidět, že oni taky tleskali, někteří se zájmem. A mně to přijde, že i oni mají své...

HB:

...pevné fanouškovské jádro

...že to jsou lidi, kteří prostě si nedokážou představit jiný divadlo, než opravdu v klasické budově a v klasické podobě a asi opovrhují čímkoliv jiným, co se vymyká té klasické oponě v klasické budově. Mnoho těch lidí by nikdy nešlo na Provázek nebo do té Marty. Že prostě není to univerzální divák, je to divák, který má klapky na očích, jedním směrem.

HB:

A pocity z toho dobrého představení?

No tak teďka v té Vídni, my jsme se ještě courali po městě hodinu, potom jsme ještě šli na ubytovnu nebo hotel a vlastně ještě do večera jsme se o tom bavili, kdo jako jsme tam co viděli, já jsem to viděl vlastně podruhé a přesto mně to zase dostalo. Perfektní, no...

HB:

Nadšení...

No, perfektní. A druhý den ještě jsme chodili po Schönbrunu po zoologický zahradě a ještě pořád jsme se k tomu vraceli, třeba jak on tam nebo on tam, jo? Prostě, ono to

bylo perfektně udělaný, nebo jak tam ona zpívala tu závěrečnou píseň, no, takže pořád se člověk k tomu vrací, no.

Protokol pro zápis kvalitativního dotazník

Číslo

Datum 24. 4. 2012

Skupina divadla MDB

Vaše jméno Helena Brzobohatá, Eva Hanáková

Demografické údaje o respondentovi

Věk

Pohlaví Žena

Studium

Povolání

Poznámky:

- abonmá do MDB má asi 10 let
- v MDB poprvé ještě u Jakuba
- chodí i do Mahenova, taky na balety a opery
- divadlo pro ni není finanč. nákl. zálež.

Takže já začnu tím, ty máš předplatné?

Předplatné.

Jak se těšíš na každé představení? Chystáš se na něj nějak?

Určitě, buď si přečtu teda to Dokořán, nebo se podívá na internet, tak jako kdo tam, kdo jaké obsazení, kdo to režíruje...jo jako tak nějak, protože už vím o těch režisérech a vím o těch hercích, tak to mě zajímá, jako to obsazení a tak jako.

Takže se dopředu chystáš a nechceš se moc nechat překvapit?

Někdy taky jo, tak jako si říkám, co z toho udělají a tak jako. Ale podívám se na to, abych tak nějak...říkám, hlavně to obsazení těch herců a kdo to režíruje. Protože od toho člověk tak nějak může očekávat, jaký to tak asi, jak to vyjde.

Jak dlouho máš předplatné?

Já jsem o tom přemýšlela, a myslím si, že tak deset roků tady u vás. Jinak předtím, já mám známou dobrou, která učila na JAMU a já jsem teda s ní chodila hodně do divadla, protože ona to musela, tak mě vždycky řekla, já jdu tam, tam, tam, vyber si, no tak já jsem si vybrala, a dost jsem s ní chodila. Ale teď jako těch posledních deset let chodím většinou jenom sem tady k vám.

Takže říkáš, že pro tebe je nejdůležitější herectví, herec a režisér?

Ano, tak.

A na co se tak nejvíc těšíš, když jdeš na představení?

Na tu atmosféru. Záleží na tom, na jakou jdu hru, že jo.

Dobře, tak to rozdělíme, jdeš na činohru.

Tak třeba teď jsem se hrozně těšila na Cida, od toho jsem čekala hodně, ale z dřívějšíka, na to vzpomínám do dneška, tak to byl Kean IV. s Bolkem Polívkem a tam vlastně začínala Pavla Ptáčková, to představení jsem viděla asi čtyři krát, což u činohry, to je jako, že jo, na operu se chodí, ale...

Na muzikál taky, že jo.

Na muzikál taky, tam je ta hudba a to, ale na činohru ne, a mně to představení zůstalo ve mně, a to se mi teda strašně líbilo, ale jinak teď v poslední době ten Cid, na to jsme se těšili, no a teď já nevím.

Čili těšíš se spíš na ty herce, nebo na ten příběh?

Jak kdy, když to znám, tak spíš na ty herce jak to provedou, ale většinou na oboje.

Čili těšíš se na ten příběh, když ho neznáš a vlastně i na to zpracování?

Zpracování jo, většinou tady je to moc hezky udělaný, někdy se využívají všechny ty možnosti jevištní, hlavně u muzikálu, tak jako jo, mně se tady hrozně moc líbí.

A když máš nějakého oblíbeného herce, určitě máš nějakého oblíbeného herce?

Jako tady?

Ano.

No určitě...

No dobře, nebudu lámat tady nějaká jména. Dokážeš sledovat naše herce někde jinde i, když třeba účinkují v seriálech nebo hrají v jiném divadle?

Určitě, určitě v seriálu, to vím, že ten Petr, jak se jmenuje?

Štěpán.

Tak ten hrál v seriálu, teď tam běžely ty starší detektivky...tak jo, já se na ně ráda podívám, nebo tu Hanku Holišovou, tu taky, teď Vitázkovou, jako jo.

A teď zase, když jdeš na ten muzikál, povídej o muzikálu? Co se ti na něm líbí, pokud se ti líbí?

Muzikály se mě líbí, tam ta hudba samozřejmě, herci, a tady je fantastický to využití té jevištní techniky a ty možnosti, to opravdu. Teď jsem byla na Jekyllovi, na předplatném jsem měla teda pana Gazdíka, i když já ho nemusím, ale tady se mně v tom moc líbil. Tak jsem si říkala, když teda ten Vitázek dostal Thálii, tak bych ho chtěla vidět. Ta moje známá mi tam držela jedno sedadlo, tak jako jo, ale já musím říct, já mám předplatný do tý pátý řady a tam to mám taková pěkný, všechno vidím a to, kdežto tady z toho vrchu už to pro mě ten zážitek není takovej.

Čili je pro tebe i důležité, kde sedíš?

Je, je, to je určitě, proto si tady to předplatný držím už tolik roků, nechci o ně přijít. Vždycky, když se mně uvolní, tak беру nějakou kamarádku, aby se to neztratilo.

Na činohře, dokázala by si říct a rozlišit, pokud to vůbec vnímáš, protože to představení se skládá z herecké části, potom hudba, výprava, režijní vklad, vnímáš to nějak? Třena na činohře nebo muzikálu? Dokázala bys mi říct, jestli je pro tebe něco důležitější nebo vnímáš něco jako první, třena na té činohře, co je tam pro tebe tak nejdůležitější?

Já si myslím, že na činohře asi herec.

Takže herecká složka?

Ano, protože ta scéna nebo to tam ani tak moc není nebo...ale herec určitě, a na té muzikálové, tak tam asi všechno dohromady, hlavně teda hudba a výprava taky.

Tam ta herecká složka?

Taky určitě je důležitá, ale u činohry hlavně ten herec, když je to jako výborně zahráný, tak má člověk...mně se třeba hrozně líbilo ten Beckett, škoda že se to stahuje. Já jsem si i koupila cedéčko, protože znám z dřívějšíka ten film americkéj, ale tady se mně ti dva, Gazdík vlastně a Štěpán moc líbili, to se povedlo to představení a i ten Cid se povedl.

A dovedla by sis představit, že bys odešla z divadla před koncem představení, třeba v polovině?

Dovedla jsem si to představit.

Už se to stalo?

Jednou se mně to stalo, jinak neodcházím z divadla, i když třeba nejsem úplně jako tak, ale odešla jsem z toho Kvítka z hororu, ale říkám, to bylo v červnu, můj muž zemřel a to, a mně to přišlo hrozně morbidní, tak jsem prostě o přestávce musela odejít.

Čili si ti to netrefilo do...?

Netrefilo, možná kdybych to viděla teď, tak třeba by se mně to líbilo jinak, ale tenkrát jsem musela odejít.

Ono vlastně chvilku před tím ti zemřel manžel?

Ano.

Jak jsem pochopila, ty teda chodíš do Městského divadla i mimo abonmá?

Chodívám.

Jak většinou chodíš? Sama, aktivně si vybíráš?

Sama si vybírá, protože když to vidím třeba na tom předplatném a ta hra se mně líbí nebo to představení, tak třeba to chcu vidět ještě jednou.

A co je v tomhle častější, činohra nebo častější je muzikál?

Já bych dala přednost asi spíš té činohře, když je dobrá činohra, tak já to mám jako raději, ale muzikál taky jako je povedenej no. Ale asi přednost činohře, tu mám ráda.

Co tě vede k návštěvě Městského divadla? Repertoár, setkávání s přáteli, jak to máš? Máš vlastně divadelní návštěvu spojenou ještě s něčím dalším? Že se s někým potkáš?

Tak to právě s těma známýma, se kterýma sedím na těch sedadlech jako, a ta jedna jak se mnou chodí na to předplatný, tak to už jsme letitý, jsme spolu chodily do školy, tak už jsme letitý známý. Toho času na setkání moc není, že jo, tak se člověk sejde alespoň v tom divadle, tam taky není moc času na popovídání (smích).

A jdete se třeba sednout předtím nebo potom?

Někdy předtím, jako potom těžko, potom už utíkám domů.

A je pro tebe návštěva divadla spojená i s něčím jako třeba, že se hezky oblečeš, jdeš ke kadeřníkovi?

Určitě, určitě, jo, teda ne vždycky, to záleží na tom, ale určitě se ráda obleču a je to takový příjemný společenský zážitek. Určitě bych nešla v riflích a tak.

Obchodí záležitosti tam asi nevyřizuješ?

Ne, to ne, určitě ne.

Máš ráda, když má představení přestávky?

No jednu určitě, ale někdy, když by ta hra tou přestávkou ztratila spád, tak je to lepší bez té přestávky.

Takže ti nevadí představení, které nemá přestávku?

Nevadí, protože ta hra, že jo, by to ztratilo, a než by to zase naskočilo tam, tak by to jako nebylo ono.

To mně nevadí, když to nemá přestávku.

Navštěvuješ i tady Divadelní klub nebo?

Ne.

Jdete si sednout, když tak někam jinam?

No, někdy se setkáváme tady ke kafe, ale jinak ne, my už jsme v letech, tak my už nehlámujem (smích).

S kým teda chodíš do toho divadla? Jak se to jako vyvíjelo za těch deset let? S manželem?

Manžel můj, ten ne, s manželem jsem chodila vždycky, když se mně líbilo nějaké představení, protože on byl trošičku „barbar“, jako to je těžké, na to já nepůjdu a tak, a když se to představení mně líbilo, tak jsme pak šli na Silvestra, jsem věděla, že to budou dávat, tak to jsme kupovali spolu, nebo i jindy jsem řekla, pojď tady to představení je jako to, půjdem na to, ale to muselo být takový lehčí, ale to on taky rád chodit, to jako.

Čili na to předplatné chodíš s kamarádkama?

S kamarádkama jenom.

A kdo je iniciátorem těch návštěv, které realizuješ mimo předplatné? Ty sama?

Já sama, buď někdo chce jít, nebo nechce, ale já když tak jdu klidně sama, já tady mám právě tu známou takže.

Jsi říkala, že čteš informace ještě předtím, než na to představení jdeš, z Dokořánu, někdy teda z internetu, čteš recenze? Zajímají tě?

V tom Dokořánu taky občas čtu, ale zase moc tomu nevěnuju, takže...ale přečtu si je, když to chválí tak to ráda čtu.

Ale uchováš si svůj...?

Názor.

Donutilo tě někdy nějaké představení, že by sis přečetla dramatickou předlohu?

Ne.

Ani po?

Ne, to ne.

A ještě, tys to říkala tak rychle, vadí ti, když přijde někdo nevhodně oblečený do divadla?

Mně to nevadí, teď jsem si říkala, že hodně dívek začíná nosit sukně a to se mně jako líbí, jako já když jsem byla mladá, tak jsme nosili aj dlouhý šaty, že jo, tady do Janáčkova a tak, ale teď se mně líbí, když ty mladý dívenky jsou v sukýnkách a jako sluší jim to no.

Teď se to začíná vracet.

Mě to přijde, že jako, já nevím, jestli sis toho všimla, ale jako už se nechodí jenom v těch gatích a tak.

Zvlášť děcka, který přijdou s mladýma a tak, oni to mají jako slavnostní že jo.

Ano, ano no.

A teď, co když se stane, že se ti kryje termín abonmá s nějakou důležitou akcí jinou?

Já vím, že tady je možnost, že se to tady u pokladny dá vrátit že, a můžu si vybrat náhradní termín, no anebo to dám dceři nebo někomu, kdo to...

Aby to nepropadlo?

Určitě, to bych nenechala propadnout.

A co máš ještě ráda kromě divadla, já nevím, koncerty?

Na koncerty...já mám ráda Gotta (smích), takže jakmile je Gott v Brně, tak já na jeho koncert jako jdu.

A teď si představ, že je koncert Karla Gotta a zároveň máš jít na předplatný?

No tak to bych šla na Gotta.

Jdeš na Gotta.

Protože tady to představení můžu vidět, ale Gott přijede jednou za dva roky.

Jasný. Jaké další kulturní akce v Brně ještě navštěvuješ?

Občas jsme chodili do kina jako jo, ale toho času moc není no.

Jsi říkala, že jste měli zahrádku?

No.

Takže vy jste pracovali tam, tam je práce dost?

No, když je tam hezky, tak se tam dá relaxovat, ale říkám, ostatních těch kulturních těch moc není.

Nebo chodívám někdy se známou, když tady hostují nějaký ty divadla z Prahy, ale někdy ty hry jsou takový dost laciní. Je to takový dost...teď teda, já se vždycky zajímám o ty Shakespearovský slavnosti za čtvrt roku, tak teď tam jsou hry, mě by zajímal Richard III., jenom oni mají dvě představení, jedno je zadaný a na jedno představení se nedostanu, ani kdybych se rozkrájela, no tady hraje Langmajer, tak zrovna na něho bych se chtěla podívat.

Ještě nějaký jiný divadla navštěvuješ?

Občas jdu do Mahenky, nebo na nějaké balet, balety takový ty klasický, ty mám ráda, tak na to občas jdeme no.

A mohla bys mě říct nějaký tvůj nejsilnější divadelní zážitek? Zkusíme nejstarší, jestli si vzpomeneš, a pak nejsilnější?

Viděla jsem, to byl pro mě taky dost velkej zážitek Třísku v Králi Learovi právě v těch Shakespearovských slavnostech, to teda byl fakt zážitek, a to je teda pan herec. No a pak ten Kean, to jiný obsazení, já nevím, proč mě to tak jako...

Se ti líbil ten příběh?

Příběh, Bolek se mi tam líbil jako, se mi zdálo, že to bylo pěkně udělaný.

Všechno to do sebe sedlo.

No. Muž se mnou na tom byl dvakrát, on zase měl rád Bolka, že jo, říkám, já jsem to představení viděla čtyřikrát, což u činohry je takový nezvyklý.

A teď naopak, ten nejhorší zážitek z divadla? A nemusí to být ani naše představení?

Když jsem dělala v práci, tak jsem měla kolegyni a tak zas chodila hodně na opery, tak občas jsem s ní šla, tak tam někdy byly takový ty opery, že tam traktory a v těch holínkách na tom jevišti a tak, tak to teda zas byly otřesný zážitky, ale my jsme s kolegyní vydrželi, ani když byla převaha na jevišti proti hledišti, ale to byly teda dost toporný jako zážitky.

To byly takový ty budovatelský, dokážeš to zařadit, jaký to byly asi roky?

Tak osmdesát, tak nějak asi...no tak sedmdesát, osmdesát.

To je zajímavý, že ještě v té době se dělaly takový ty.

Jsme měli koníčka, že jsme chodily i na Nabucca, a to jsme taky moc nemohly vynechat Nabucco. Protože to běželo v nějakým tom osmdesátým osmým, pak to dlouho nebylo, a pak to obnovili no.

A dokážeš mě popsat pocity, když jdeš z představení, které se povedlo?

Je to příjemný, třeba z toho Nabucca jsem si říkala vždycky, to mě jde, nebo teď jsem byla na tom baletu Giselle, tam je taky pro mě moc hezká hudby, to mě vždycky úplně tak jako mrazí, tak je to jako příjemný jo. Možná, že to mám spojený s tím, že jsme byli v roce osmdesát, tenkrát v Leningradě, dneska v Petrohradě, to bylo prvního máje, oni tam dávali Giselle. No ty kulisy a to všechno to bylo takový naivní jako jo, ale ten balet byl nádhernej. To jsem z toho šla taky nadšená, od té doby má Giselle jako hrozně ráda.

A když jdeš z představení, který se ti nelíbilo?

Jo, tak to jsem otrávená (smích), ale zase si říkám, člověk musí taky vidět špatný představení?

A proč?

Protože aby to dovedl posoudit, když pak je nějaký dobrý nebo něco, no tak si řekne no, tak jako já si myslím, že musí se vidět, nebo nemusí jako, ale když ho vidí, tak to nějak zvládne.

Dobře. Dala bys vlastně, chodíš mimo předplatné někam jinam, dala bys nějak dohromady cos za poslední měsíc viděla? Tak jako z té kultury?

Jo, za poslední měsíc...to myslím naposled bylo to představení té Giselle, to bylo v Mahence oni to teď mají. Dřív jsem chodívala třeba do Husa na provázku tak, jako za mlada jsme chodili ještě, ale teď už ne no, tak už nemám s kým, tak jako jo, každý už má svoje.

A televize nějaká?

No nějak...

Není moc času, u toho se hezky usíná?

No, teď jsem viděla to Milénium, teď to běželo na Jojce v sobotu, tak jsem se na to dívala.

To švédské?

Ta švédská, akorát mně lezli na nervy, že tam pouštěli furt reklamy jo, to mně teda hrozně vadilo, protože oni pustí deset minut film a pak...

Patnáct minut jede reklama.

No to teda fakt, ale moc se mně to líbilo, protože já jsem tu knížku měla půjčenou, tak jsem ji dneska vrátila, říkám já už jsem to viděla, a až budu v lepším stavu, tak si to půjčím a přečtu si to.

To je nádherný čtení, to mám hrozně ráda.

Ještě mě kolegyňka říkala, že je ten americkejš, jí se teda víc líbil tady tento, ten švédskej, asi je mi to bližší.

Možná, že jo.

Tak to jsou moje poslední zážitky z televize.

To je výborný.

A ona ještě, jsem byla na vycházce tam se sousedkou, a teď telefon a ona mně volá, paní Taliánová, na Jojce dávají tady to Milénium, tak jestli to máte, tak se dívejte, nelenila prostě v sobotu, aby mně zavolala, abych se na to dívala, tak jsem jí moc děkovala.

To je všechno, děkuji, tě poprosím jenom tvůj rok narození?

1943.

Ty jsi pracovala myslím v obchodu, ale pracovala jsi?

V advokátní kanceláři.

Žiješ v Brně?

Ano, v Brně.

Abonmá máš deset let. Kdy jsi byla poprvé v Městském divadle asi?

V Městském?

No v Divadle Bratří Mrštíků předpokládám ještě?

To jsem ještě chodila, když oni byli u Jakuba.

Takže poprvé si naše divadlo navštívila u Jakuba?

To mě bylo tak šestnáct, to jsem chodila do školy.

A dovedeš dát dohromady, na čem jste byli?

Ne, ale vím, že tam hrál Dufek, kterýho jsem měla hrozně ráda, byl takovej, se mně moc líbil. Ono se to pak rozpadlo že?

Ano.

Tady bylo kino, tady nebylo divadlo, a pak se to rozpadlo, o hrál v Mahence a ...pak už nevím jak se to, já jsem taky měla malý děti, tak jsem určitou dobu nechodila, ale opravdu jsem byla u Jakuba poprvé.

To je úžasný. A je pro tebe divadlo finančně náročné?

Ne, já za divadlo su to ochotná dát.

Takže nehledíš na to, kolik to stojí?

Ne. Právě teď mě říkála ta moje známá, ty to víš taky, že teď tady bude nějaký ten festival, že jo, tak mně nabízela, co bych jako to, tak říkám, já bych šla na to Dejvické divadlo, tam je dobrý obsazení jako dobří herci, a pak něco o tom Kukurovi, ale ona nevěděla, jestli přijede to Slovenské divadlo, nebo je nějaká hra o to Juraji Kukurovi, ale to dělá Činoherní klub Praha já jsem se dívala na televizi, ale asi přijede ta Aréna, to jeho divadlo?

Ano, dělá Kukuru.

Ale já nevím, jestli v tom hraje?

Myslím, že jo, že v tom hraje, já ti to zjistím.

Jo, já bych se na něho šla, když tak taky podívat, mě se zrovna líbila tenkrát ta Tančírna jejich...takže za divadlo já su ochotná dát hodně

A teď mně ještě řekni, koho máš ráda z herců?

Jako tady brněnský?

No, tady Městské divadlo.

Mně se líbí Štěpán, a potom z těch Ondříček, že jo, to jsou takový klasičtí ti, no potom ještě...

Dušan Vitázek?

Ne.

Viktor Skála? Ten je bez vlasů.

No jo, jo, Viktor Skála, ten se mně taky líbí tady z těch.

A z holek?

Z holek, tak Pavla Vitázková, právě když ona začínala v tom Keanovi, tak to byly mladá holka, ona tam tak ječela jo...no tak oni furt přichází nový, třeba Jitka Čvančarová, ta byla jako že.

Alenka Antalová?

Taky Alenka, tak to je jasný. A ještě ta Petra...

Jungmannová?

Jungmannová, tak jako jo, jenže oni pak odejdou no.

A máš je ráda, i když odejdou?

Mám.

Jo, nevdí ti to?

Nevadí.

Děkuji.